

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 886

EEN AVONTUUR IN HOLLYWOOD.

20 cent

Heeft U het tegen mij mevrouw? vroeg Raffles verbaasd en uit de hoogte.

NIEUWE SERIE

Een Avontuur in Hollywood.

HOOFDSTUK I.

EEN GEHEIMZINNIGE LANDING.

Het was ongeveer 1 uur in den nacht toen een fraai getuigde schoener, geheel wit geschilderd, met volle zeilen aanhield op de eilandengroep van Santa Barbara, ter hoogte van Los Angelos gelegen, een stad, die were dvermaardheid heeft gekregen, met een verbijsterende snelheid, zoodra een wetenschappelijk snuffelaar in de oude wereld ontdekt had dat men de bewegingen van mensch en dier zoo natuurgetrouw kon vastleggen op een strook celluloid dat het was, alsof men hen in werkelijkheid zag.

Want vlak bij Los Angelos ligt Hollywood — en zelfs het domste kindje in het achterlijkste dorp van den duistersten Balkan zal U tegenwoordig kunnen zeggen wat dat is.

De nacht was van een verrukkelijke schoonheid, een echte tropennacht, warm, maar afgekoeld door een zachte bries, die uit het Zuidwesten doorstond, en den schoener met bolle zeilen naar het eilandje St. Nicolaas dreef.

De maan scheen helder, en de sterren twinkelden aan een donker-blauwen, volkomen wolkenloozen hemel.

De zee was nauwelijks gerimpeld, en geleeke op een meer.

In het manschappenlogies van dit fraaie vaartuig zat een man met een zeer boos gezicht, en daar had hij wel reden toe, want hij kon de deur niet uit, en de twee patrijspoortjes waren te smal voor zijn corpulent lichaam om daardoor te kunnen ontsnappen, indien hij daartoe soms lust toe mocht gevoelen.

Nu, aan de lust ontbrak het zeker niet, afgaande op de toornige uitdrukking op het gelaat van den man, die keurig in het wit was gekleed. Op de kleine tafel stonden de overblijfselen van een avondmaaltijd, die voor een gevangene in eder geval overvloedig mocht worden genoemd. Er stond zelfs een half geledigd glas wijn.

De man liep heen en weer door de smal toeloope ruimte, telkens stilstaande voor een der patrijspoorten, en haalde daar lang en diep adem.

Of hij onder de bekoring was van den heerlijken tropennacht is niet zeker, en zelfs twijfelachtig, want nu en dan gromde man een kwaden vloek, om dan zijn loop te hervatten.

Maar eensklaps luisterde hij aandachtig.

Er naderden schreden. De man verbleekte, en deinsde achteruit, zoekend naar een wapen,

leek het wel.

Dat was er echter in het geheele vertrekje niet, of men moest een uitzondering willen maken voor het tafelmee, of voor den stoel waarop de man had gesoupeerd.

Hij kreeg trouwens niet veel tijd om een keuze te doen, want reeds draaide een sleutel in het slot om, en een man trad binnen, eveneens geheel in het wit gekleed, een zacht, gemakkelijk zittend flanel wiens gelaat voor het grootste gedeelte verborgen was achter een soort masker van de eenvoudigste soort, en eenvoudig bestaande in een zwart zijden doek, waarin waarschijnlijk met een zakschaartje een paar gaten waren geknipt om doorheen te kunnen zien. Deze lap liet alleen den mond vrij en verborg zelfs het voorhoofd en het grootste gedeelte van het haar.

Achter dezen zonderlingen bezoeker was een tweede man te zien gekomen, op dezelfde wijze onkenbaar gemaakt.

De eerste begon dadelijk te spreken met een diepe, heldere, en een weinig spottend klinkende stem:

— Mijnheer X. Wij zijn er bijna! Het oogenblik is aangebroken, waarop wij afscheid van elkander moeten nemen. Ik kan niet zeggen: Tot mijn spijt, want dan zou ik een leugen te berde brengen, en ik kan evenmin zeggen: tot mijn vreugde, want daartoe hebben wij te weinig omgang met elkander gehad. Gij zijt in de vijf dagen van onzen overtocht steeds hier beneden gebleven, en eerlijk gezegd gevoelden wij weinig behoefte aan Uw gezelschap. Hoe kan dat ook anders, waar geens niet eens Uw naam hebt willen mededeelen! Zoo zijt gij voor ons altijd mijnheer X gebleven, van het tijdstip af, dat een mijner vrienden U op de rede van Honolulu op het dek van dit zelfde schip zoo vlug neersloeg, dat gij niet eens den tijd hebt gekregen, Uw aanvaller te herkennen.

— Dat komt nog wel — tenzij jullie mij hier aan boord vermoorden! gromde de man die was toegesproken op een woesten toon.

De gemaskerde maakte een gebaar van verontwaardigde ontkenning, en riep uit:

— Wel foei! Gij moet ons wel zeer slecht kennen, mijnheer X. Ik denk er niet aan, mij aan Uw leven te vergrijpen, al kan ik met den besten wil niet inzien, dat het veel meer waard is dan — laat ons zeggen een kwart dollar!

— Zijt ge hier gekomen om mij op grappen te onthalen? hoorde de gevangene. Als je niet

komt om me te dooden, wat wil je dan?

— Wel, dat zeide ik reeds! Ik kom U aankondigen, dat gij bijna de plek van Uw bestemming hebt bereikt, mijnheer X.

— En wat is die bestemming, als ik vragen mag?

— Het eiland St. Nicolaas, een der schoonste van de Santa Barbara groep.

— En wat s er van mijn — van mijn vrienden geworden?

— Gij wildet zeker eerst zeggen: van mijn medeplichtigen! Wel, die zijn nog altijd in Honolulu, min of meer geschonden naar het lichaam, voorzien van ettelijke builen en blauwe plekken, en naar aller waarschijnlijkheid reeds in handen van de politie. Ik wil U wel bekennen, dat ik althans mijn uiterste best heb gedaan om Uw vriendin en Uw twee makkers onschadelijk te maken! Ik moet overigens bekennen, dat gij de truc prachtig op touw had gezet! Daar bestaat in Amerika ergens een schatrijke filmkunstenares, Dorothy Fish geheeten, een excentrieke dame, die met haar geld geen raad weet, en die door een bemiddelaar een zekeren mijnheer Flannagan opdracht liet geven, haar een deel te bezorgen van een kostelijke schat, door Chineesche bandieten gestolen uit het graf van China's laatste keizerin, Tsoe-Shi. Hebt gij wat te zeggen of tegen te weren?

De opgeslotene wierp den gemaskerden alleen een woedenden blik toe, en gromde iets onverstaanbaars.

De ander ging onverstoort voort:

— Dat zal ik maar voor Uw toestemming houden. Flannagan aanvaardt de opdracht, en weet zich in het bezit te stellen van een prachtige diadeem, een koraaltak van onoemelijke waarde en een half dozijn gouden boedhabeeldjes, die alleen als kunstwerk miljoenen waard zijn. Een en ander bevindt zich op dit oogenblik in een stevig, lederen valies in mijn kajuit! Dit tot Uw geruststelling. Mijn vrienden en ik komen achter den toeleg, en volgen mijnheer Flannagan, met de bedoeling, hem het fraais afhandig te maken voor de filmgodin er haar mooie vingertjes heeft naar kunnen uitstrekken. Maar eensklaps verandert het tooneel. In het wonderschoone Honolulu, of beter gezegd een dagreis afstand daar vandaan ontvangt mijnheer Flannagan, de bemiddelaar tusschen Dorothy Fish en de Chineesche bandieten een draadloos telegram, waarin hem wordt gemeldt, dat de rijke filmfee hem ongeduldig tegemoet is gereisd, en hem in

Honolulu zal betalen. En van daar af is het een grappige comédie der vergissingen, de pen van een Shakespeare waardig! Want Flannagan verdwijnt eensklaps van het tooneel, en ik neem zijn plaats in. Ik begeef mij naar de afgesproken plek, een afgezonderd liggende villa, meenende dat ik daar de schoone Dorothy zal aantreffen, die ik overigens niet het genoegen heb te kennen. Wat blijkt echter? Een vriendin van U heeft gebruik gemaakt van de omstandigheid dat de filmster en Flanagan elkander niet persoonlijk ontmoet hebben, en dat de mooie Dorothy ziek is, om hem het misleidende radiogram te sturen! Terwijl gij de wacht houdt op het gereed liggende vaartuig, dezen prachtigen schoener, wacht zij U als een spin in haar web in gezelschap van twee helpers op den armen Flannagan — dat wil zeggen op Uw dienaar! En het zou mis zijn geloopt, ik had zelfs mijn zoo moeilijk verkregen, keizerlijke sieraden reeds moeten afstaan, zonder betaling wel te verstaan, als een paar goede vrienden van mij niet te juister tijd waren komen opdagen. De rest weet gij evengoed als ik. Wij hebben den schoener overrompeld, terwijl gij in Uw onnoozelheid dacht, dat het Uw eigen vrienden waren, die terugkeerden, wij hebben U neergeslagen, wij hebben het anker gelicht en zijn haastig vertrokken, in bezit van het diadeem en de andere juweelen, plus den inhoud van de handtasch der Pseudo-Dorothy, plus de portefeuille van een uwer medeplichtigen. Wat ik mijnheer Flannagan afnam, raakt U niet. En zoo naderen wij dan nu onze bestemming, en onze wegen zullen zich hier aanstonds moeten scheiden!

— Je denkt dus dat er op St. Nicolaas geen politie is, zeide mijnheer X. knarsetandend.

— Zoo dwaas ben ik niet!

— En denk je soms dat ik haar niet onmiddellijk zal waarschuwen? Als ik er dan aan moet gelooven — dan zullen jij en je maats mijn lot deelen, reken daar maar op!

— Dat is nog bout gesproken voor een man, wiens lot in mijn handen is! zeide de gemaskerde plotseling op ijskouden toon. Maar gij zult er geen gelegenheid toe krijgen. Denkt gij soms met kinderen te doen te hebben? Gij blijft alleen hier, en wij gaan verder — met den motorpinas.

— Dan stuur ik je de politie achterna, zoodra ik voet aan land heb gezet. brulde de gevangene.

De gemaskerde schudde het hoofd, en zeide met een kort lachje:

— Het kan niet anders, mijnheer X. — Ik zeg U nogmaals: U denkt dat U met kinderen te doen heeft! Gij zult niets zeggen, want gij zult er niet toe in staat zijn, drie dagen lang — en dan hebben wij Amerika reeds voor de helft doorkruist, of we wij zijn aan boord van een schip of wij bevinden ons in Canada of wel in Mexico — daaromtrent wensch ik U niet in te lichten. Wij zullen het anker nu uitwerpen, over een minuut of tien, in een der schoonste baaien van dit verrukkelijke eiland. En gij zult daar volkomen veilig zijn.

— Als ik het anker niet kan ophalen, dan zal ik over boord springen en naar land zwemmen en de politie op je aanhitsen! schreeuwde de heer in het wit bijna stikkend van woede.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, maar eensklaps begon hij te wankelen, bracht de hand naar het hoofd, zocht naar de leuning van een stoel, viel daar zwaar op neer, en zeide toen op suffigen toon:

— Wat was dat?

De gemaskerde wees op het half geledigde glas wijn, en zeide eenvoudig:

— Dat was het, mijnheer X! Daarin schuilt ook de reden, waarom gij niets van dat alles zult doen, waarmede gij mij zooeven bedreigd hebt. Integendeel, over tien minuten zult gij rustig slapen, en dan zal ik U de rest van dat half geledigde glas in de keel gieten, en er daardoor zeker van zijn, dat gij drie dagen lang zult slapen, zonder dat een enkele geneesheer in staat zal zijn, U eerder te wekken, ook al putte hij al zijn wetenschap daartoe uit.

Mijnheer X verbleekte, en stotterde, plotseling zacht als een lam en zeer verschrikt:

— Maar ze zullen me voor dood houden, en me begraven!

— Daar is geen sprake van! Want gij zult er uitzien als een slapende, met hetzelfde gezonde blosje op de kaken, dat ik U reeds van den eersten aanblik af benijd hebt. Gij zult geregeld adem halen. Kortom, ook de grootste ezel zou U niet voor een doode kunnen aanzien, en hoogstens voor een dronkaard, die zijn roes uitslaapt. Overigens, stel U gerust, ik zal bijtijds de autoriteiten van het eiland op de hoogte brengen van het geval. En daar ik een idee heb, dat er zeer ijverig naar U gezocht wordt, zoo zult gij waarschijnlijk regelrecht van het ziekenhuis naar de gevangenis wandelen.

Mijnheer X wilde nog iets zeggen, maar hij was er niet toe in staat. Zijn vingers tastten nog in een laatste, werktuigelijke poging naar

het onschadelijke tafelmes, en bleef toen stil liggen op het witte laken als een zeer groote, vuurroode krab. Zijn oogen sloten zich, het groote hoofd neigde achterover, en het volgende oogenblik sliep hij rustig.

Dadelijk deed de gemaskerde de doek af, en vertoonde het klassiek gevormde, ernstige gelaat van John Raffles, den grooten avonturier.

Hij trad op den bewustelooze toe, opende diens mond door het heft van een vork tusschen de tanden te steken, en goot toen de rest van de wijn in zijn keelgat.

— Nu, die zijn we waarschijnlijk voor goed kwijt, Brand! zoo wendde hij zich vervolgens tot den man, die onbeweeglijk en sprake oos achter hem had gestaan, en die nu op zijn beurt het masker verwijderde.

— Moet hij hier blijven? vroeg Charles Brand, naar den corpulenten man in het wit wijzend.

— Neen, wij zullen hem naar de kapiteins-hut brengen, Daar is een beter bed. En men zal hem dan ook eerder vinden. Roep Henderson en neem het stuurrad van hem over.

Brand verwijderde zich, en een oogenblik daarna verscheen James Henderson, de reusachtige chauffeur, en met diens hulp was het al heel gemakkelijk, het slappe, zware lichaam van den bewustelooze buiten het logies de smalle trap op, en over het achterdek, naar de kapiteinshut te dragen, een zeer fraai vertrekje op het dek, waar hij op het gemakkelijke bed werd neergelegd.

De besturing van het prachtige schip kostte op dat oogenblik heel weinig moeite, want de wind was bijna pal achter. Men kon reeds duidelijk de lichten zien van St. Nicolaas, en zelfs van het eiland Santa Catalina, dat een drietal mijlen dicht bij de kust is gelegen.

Raffles gaf kort zijn bevelen, nu zelf het stuurrad overnemend, en behendig streken Henderson en Brand het grootzeil, de fok, en den kluiver.

Het vaartuig dreef uit eigen kracht en door zijn vaart nog een halve mijl verder, tot in het midden van de baai.

Niet ver af waren de lichten van huizen te zien. Langzaam werd het anker gevierd, totdat het pakte, en toen maakten de drie mannen haastig alles gereed om het schip te verlaten.

De motorpinas hing aan zijn davits boven de achterplecht. Henderson bracht er een paar blikken benzine in, en de valiezen die Brand

hem aanreikte. Daarin bevonden zich ook eenige kleederen van uitmuntenden snit, dien zij aan boord van het plezierjacht hadden gevonden. De kostbare juweelen bevonden zich in een afzonderlijke tasch, met het geld.

Raffles ging nog eens kijken naar den onbekenden handlanger van de sluwe vrouw, die de rol van Dorothy Fish had willen spelen, overtuigde zich dat hij vast sliep, drukte zich de panama vast op het hoofd, en klom toen in de pinas. Het electrisch liertje begon te gonzen, en aan de beide kabels zakte het vaartuig tot op het gladde water, waarop Henderson en Brand op hun beurt zich lieten afzakken bij den spiegel, en plaats namen in het kleine vaartuig, dat nauwelijks drie meter lang was.

Het had een eenvoudig aanhangmotortje, maar dat bleek uitmuntend te werken, en onder een luid geroffel, dat Raffles wel iets zachter had gewenscht, stooft de pinas over het water van de baai, rondde het eiland, voer langs Santa Catalina, dat het rechts liet liggen, en bereikte ongeveer een half uur later de Californische kust ongeveer halverwege tusschen Los Angelos en Santa Anna. Raffles liet de pinas in een soort van kreek eenvoudig op het zand loopen, en droogvoets konden de drie mannen aan land gaan.

Raffles wierp een blik om zich heen, en keek toen weer zeewaarts.

Bij den ingang van de kreek lag een soort van rotseiland, dat hem bijna geheel afsloot. Hij had waargenomen dat het water hier zeker wel vijf meter diep was.

Op zachten toon zeide hij:

— Maak de boot weer eens vlot, James!

Zonder iets te zeggen zette de reus zijn breede schouders tegen de voorplecht en duwde de pinas weer in het water terug.

— Draai haar nu om, en zet de aanhangmotor stevig vast! beval Raffles toen.

— Wat is je doel? vroeg Brand verbaasd.

— Het is beter Brand, dat wij zoo weinig sporen van onze landing nalaten! gaf Raffles ten antwoord. Benje gereed James?

— Klaar, Mylord!

Raffles ging op een grooten, platten steen achter de pinas staan, Henderson, en Brand moesten hun schoenen uittrekken en hun pantalons tot boven de knie opslaan, zoodat zij bij den voorstevan konden plaats nemen.

En toen richtte Raffles als het ware het kleine vaartuig, alsof het een torpedo was, bij het licht van de maan, die alles duidelijk deed onder-

scheiden, maakte toen haastig contact, en beval:

— Los!

En terwijl het aanhangmotortje knetterde, stoof de pinas kaarsrecht op het rotseilandje af, dat de kreek bijna geheel versperde.

Een paar seconden later klonk er een doffe slag, die vergezeld ging van een vuurstraal, en een paar tellen daarna was het stalen vaartuig te pletter geloopt op de rots, en in vijf meter water gezonken, zonder eenig spoor achter te laten.

32

De bekende DUBEC Cigaretten

bestaan voor 40 jaar met een productie van 10000 per da

Thans meer dan 500000 per dag

33

HOOFDSTUK II.

DE KONINGIN VAN HOLLYWOOD.

Omstreeks negen uur in den morgen was het grootste gedeelte van Hollywood uit zijn slaap ontwaakt.

Alles beloofde een prachtigen dag — een van die dagen, zooals er in dat gezegende land, waar het bijna altijd zomer is, minstens driehonderd dertig per jaar zijn, hetgeen dan ook een van de redenen is, waarom de filmmagnaten dit uitverkoren plekje hebben bestemd tot middelpunt van een industrie die binnen een tijdsverloop van nog geen tien jaren de wereld met haar producten is gaan overheerschen.

Dit was dan het onbegrijpelijke land, waar Ernst Lubitsch, die nog geen tien jaren tevoren tegen een salaris van honderd twintig mark in de week, onbeduidende, komische rolletjes speelde in zijn vaderland, zijn gaven als regisseur ontplooidde, tot hij onder de eersten van de wereld genoemd werd — en per jaar een honorarium met zeven cijfers erin verdiende!

Ja, dit is het land, waar de mogelijkheden inderdaad onbegrensd zijn. Zijn schoonheid is onbeschrijfelijk. Het is alsof hier de betooverende pracht van de Italiaansche Riviera, de schittering van het Zwitschersche landschap en de wilde romantiek van het Rotsgebergte bijeen zijn gebracht. Een blauwe zee, een blauwe hemel, palmen, paars schemerende bergen, verrukkelijke wegen, die zich langs de hellingen onhoog slingeren, wijnbergen, oliveboomen, rozen bij millioenen, en dat alles beschenen door een gouden zon.

Links en rechts van den grooten weg, die van Los Angelos voert naar Santa Anna, en verder naar het eigenlijke Hollywood liggen de villa's men mag wel zeggen de paleizen der beroemde filmsterren, de meesten met hun eigen zwembad, dat volstrekt niet behoeft achter te staan bij de fraaiste open zweminrindingen der groote steden, waar dan ook, of het moest misschien zijn in omvang.

Bijna al die prachtige huizen met hun voorgaanderijen en hun kolossale serres of open veranda's zijn wit geschilderd. Sommigen zijn tot de eerste verdieping zelfs van zuiver marmer. Maar allen bezitten zij een reusachtigen tuin, overvloeiend van bloemen, tropische planten, die ze tot een waar Paradijs maken.

Natuurlijk heeft ieder huis zijn garage, plaats biedend aan twee tot zes auto's — op het tijdstip dat Raffles hier zijn wonderlijke grap uithaalde, bezat Colleen Moore er zelfs acht — en zoo komt het ook, dat men van vroeg in den morgen tot laat in den avond de prachtigste, uitmuntend onderhouden wegen in en nabij Hollywood steeds ziet krioelen van de prachtigste wagens die de Amerikaansche industrie slechts kan opleveren, alle voorzien van koetswerken, afkomstig uit de werkplaatsen van ware kunstenaars.

Dat alles ziet het bewonderende oog onmiddellijk. De dingen die men liever niet toont, liggen dan ook wat afgezonderd — zooals bij voorbeeld de huurhuizen waar degenen verblijf houden, die tot het steeds groeiend leger van de figuranten behooren, die met eigenaardigen vakterm daarginds „extra's" worden geheeten.

Geregeld staan er voor de hekken der reusachtige filmateliers eenige duizenden werkzoekenden, die al even veel kans hebben om te worden aangenomen als om president van de Republiek te worden.

Iederen ochtend ziet men daar zeker een achthonderd jonge meisjes die iederen dag weer op nieuw hopen, te zullen worden opgemerkt door dezen of genen haastig voorbijgaanden regisseur, onderregisseur, personeelchef, ja al was het maar een klerk van het bureau. Want iedere kans wordt daar aangegrepen, het minste toeval kan, zoo gelooven die ongelukkigen, tot een heerlijke toekomst voeren. En toch heeft de wreede maar altijd eerlijke statistiek reeds

onomstootelijk uitgemaakt dat er van de honderdduizend wachtenden hoogstens een is, die op deze wijze inderdaad iets gaat beteekenen, en tot een echte ster opgroeit.

Dicht bij den zeeoever verrijst een pasgebouwd hotel van veertien verdiepingen, een reusachtig, wit blok, gelijkend op een monsterachtig groote dobbelsteen, met een daktuin, waar men tegelijkertijd kan zwemmen, tennissen, of alleen maar genieten van het onbeschrijflijke schoone schouwspel, dat zich alom aan den verbaasden blik voordoet.

Dit hotel was ternauwernood geopend, of het was ook reeds bijna tot de laatste kamers bezet door toeristen.

Het hotel, Beau Rivage geheeten, lag boven op een rotsplateau, en met zeer groote kosten was een breede weg voor auto's aangelegd, die langs het hotel heenliep. Aan den eenen kant stijgend aan den anderen kant weer afdalend.

Tusschen dien weg en den rand van de rots naar de zijde van de zee, had men tafeltjes met gemakkelijke stoelen en de onontbeerlijke, gestreepte zonneschermen gezet.

Op d en prachtige morgen was het dus negen uur, toen twee heeren reeds uit het koele zeewater met blijkbaar eedwezen weer den voet zetten op het heete zand, en naar hun kleedkamertjes liepen.

Zij hadden juist den dag tevoren hun intrek genomen in het „Hotel Beau Rivage”, waar slechts bij toeval nog een enkele kamer vrij bleek te zijn op de derde verdieping, die zij dus gezamenlijk hadden moeten betrekken.

Het raam van die kamer zag uit op de zee, en men kon heel gemakkelijk het eiland Santa Catalina zien liggen, doel van tal van uitstapjes met zeilbooten en motorvaartuigen.

Kort na het ontbijt verlieten Raffles en Brand het hotel.

Men kende hen daar slechts als een zeer zeer rijken Engelschen toerist, die met zijn secretaris en zijn chauffeur reisde. En daar een chauffeur zonder auto wel wat al te zonderling is, en te vergelijken met een kapitein zonder schip, zoo was de reus er aanstonds op uitgezonden, om voor een snellen en goeden wagen te zorgen. Die zou natuurlijk gemakkelijk te krijgen zijn, in een plaats als Hollywood met zijn honderden schatrijke filmartisten, die om de maand in hun wispelturigheid van wagen veranderden.

Brand genoot van het heerlijke weder en vooral van de rust, die zoo plotseling was ge-

komen na een tijdperk van groote inspanningen en allerlei gevaren.

Wat Raffles nu ging doen — het was hem vo komen onbekend, en hij vroeg er ook liever niet naar. Waartoe slapende honden wakker te maken?

Ook Raffles scheen te genieten van de heerlijke omgeving, van de tijde ijke rust, en waarom zou hij met eigen hand die gemoedsgesteldheid verstoren?

Vroeg of laat zou de groote avonturier zeker weer naar New York trekken, misschien zelfs naar het het Dorado der Amerikaansche bandieten, Chicago! En men moest dat tijdstip liefst zoo lang mogelijk in een verre toekomst trachten te verschuiven.

Voor het oogenblik hadden zij zeer weinig te vreezen. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Flannagan, de bemiddelaar, er zich wel voor gewacht had, iets wereldkundig te maken van de geheele zaak der geroofde kunstschaten uit het graf van China's laatste keizerin. Want in dat geval zou hij natuurlijk als heler worden gepakt, en zwaar gestraft.

Evenmin zou de gewaande Dorothy Fish den mond durven open doen. En zelfs al zou zij dat doen door wraakzucht bewogen, dan hinderde het nog niet, want zij had Raffles slechts in een vermomming gezien, en zou hem zeker niet herkennen. Wat den man op den schoener betreft — die had zijn cipiers nooit anders aanschouwd, dan met een zwarten lap voor het gelaat!

Toen Brand nog verder over de zaak nagedacht, onder het langzaam voortwandelen langs den heerlijken, breeden zeeboulevard, begroeid met de prachtigste palmen, kwam het in hem op, dat de echte Dorothy Fish, die nu wel genezen zou zijn, waarschijnlijk vol ongeduld zal wachten op den terugkeer van Flannagan die haar de verlangde kostbaarheden moest leveren!

Zou hij werkelijk durven komen met leege handen? Zou de verwende filmdiva zich daardoor laten afschepen?

Als het waar was, wat men van haar zeide, dan zou zij zich bitter weinig aantrekken van zijn klachten, of van de verontschuldgingen, die hij zou te berde brengen. De man had natuurlijk zeer groote schade geleden, met zijn dure reizen, en misschien zou hij zelfs trachten, den koop prijs van haar terug te krijgen, maar het leek zeer onwaarschijnlijk, dat Dorothy Fish daarop zou ingaan. Men had dus misschien

nog opwindende tooneelen te wachten, tuschen die twee, wanneer zij elkander zouden ontmoeten.

Hij keek nu en dan eens op naar het ge'aat van Raffles, dat opgewekt stond en waarover, als iets heel buitengewoons, een zachte vrede lag uitgespreid, en eindelijk kon hij het toch niet meer inhouden, en vroeg eensklaps:

— Blijven wij hier lang?

— Vermoedelijk we een paar weken, Brand! antwoordde Raffles met een glimlach. Dat zal je wel genoeg doen niet? De zaak is dat ik gaarne zou afwachten, of al le medespeenden in onze kleine comédie hier wellicht nog bijeen zullen komen! Van die vrouw daarginds in Hono'ulu verwacht ik het nauwelijks, maar haar medeplichtigen geven het misschien zoo gauw niet op, en zullen wellicht trachten, zich schadeloos te stellen voor het geleden veries. De man op den schoener zou natuurlijk ook spoedig gevonden worden, bijkomen en — het volgende was nevelachtig, want het viel volstrekt niet te zeggen, hoe de man het zou verklaren, dat hij daar geheel alleen en in een toestand van verdooving op dat prachtige jacht aanwezig was.

Weer moest Raffles g'im'achen, als hij dacht aan de uitvluchten, die de schelm zou kunnen verzinnen.

De twee vrienden liepen nu eenigen tijd zwijgend voort, nog altijd langs den breeden zeeweg, totdat zij den blauwen golven den rug toe keerden en hunne schreden richtten naar de villawijk, verstrooid liggend tegen de hellingen der dichtbegroeide heuvels.

Zij waren nog nauwelijks tien minuten onderweg of zij bleven tegelijkertijd stil staan op het zien van een eigenaardig schouwspel.

De villa's lagen hier tamelijk dicht bijeen, langs den prachtig geasphalteerden weg geschaard. Eenige ruiters lieten hunne paarden draven over het zachte ruterpad, en reeds waren een paar geweldig groote auto's hen in razende vaart voorbij gestoven, met sterk geschminkte vrouwen achter het stuurwiel.

Op een afstand van een meter of vijftig kwam nu een kleine stoet aan die zich langzaam in hun richting voortbewoog, en waarvan de kern gevormd scheen te worden door een kleine mandenwagen, die niet wit was, maar die geheel met zilververf was bestreken! Het was een ouderwetsch voertuigje, en het had dus geen portieren, maar wel een kap, die overeind gezet kon worden met behulp van vier stangen, en die waren van zilver! De wielen waren van

gummibanden voorzien, en het zonderlinge garnituur werd getrokken door twee sneeuw-witte hitten, met rinkelend tuig, dat eveneens rijkelijk overal met zilver besagen was.

— Wat is dat voor een zonderling kermis-product? riep Brand verbluft uit stilstaande.

— Wij zullen het spoedig genoeg weten, Brand! Laten wij den weg oversteken!

Zij deden dit haastig, en bereikten het andere trottoir, juist toen de kleine optocht eraan kwam.

Een achttal ruiters, waaronder drie dames, schrijlings te paard gezeten, omgaven het wagentje, en spraken tot een bleeke vrouw, die tamelijk lusteloos, en in bont gepakt, achteroverleunde in het voertuigje, terwijl een heer naast haar de teugels hield, die over een zilveren roede liepen, want het voertuigje had natuurlijk geen bok, en dus ook geen plaats voor den koets'er, die het uitzicht zou benemen, niet alleen op de omgeving, maar ook op de eigenares van het wagentje zelve, wat nog heel wat erger was!

Al d'e ruiters spraken druk en blijkbaar onderdanig tot de vrouw, die met een norsch gezicht toelisterde, en nu en dan een kwijnend gebaar maakte. De man naast haar, met een zoet, glad poppengezicht, gl'm'achte nu en dan eens, naar het leek heel voorzichtig, om geen rimpels te maken en hield zijn oogen strak op den weg gevestigd.

De paardjes leken nogal onrustig door al die menschen, die zoo luid kakelden.

Brand keek aandachtig naar het bleeke gezicht met de zeer groote, blauwe oogen, onder de fijn gepenseelde wenkbrauwen, en toen de stoet langzaam was voorbijgetrokken, als van een Koningin met haar hofhouding, fluisterde hij verbuft:

— Maar dat was Dorothy Fish!

— In eigen persoon, Brand!

— Ik heb gehoord van haar excentriciteit, maar dat zij die zoover dreef, in een mandenwagentje rond te rijden, dat had ik niet gedacht! Zij lijkt wel wat op een circusdirecteur!

— Als je dat zegt, Brand, ben je er niet eens zoo ver naast! Want onze Dorothy is inderdaad de dochter van een heel bekend circuseigenaar, en de kleindochter van niemand minder dan Baily, den befaamden compagnon van Barnum. Een auto is iets heel gewoons, en trekt geen aandacht meer. Maar een mandenwagentje, en dan nog we verzilverd, en met twee witte hitten bespannen — dat is een zeldzaamheid!

— Ik kan niet zeggen dat zij een aangenamen indruk op mij maakt! Hoogmoedig en grillig,

ongenaakbaar en koud!

— Ik geloof dat je haar daar vrij goed schildert, mijn waarde, zeide Raffles, den zich verwijderenden troep nakijkend, en met zijn wandelstokje tegen zijn schoen kloppend. Ze schijnt nog niet heelemaal genezen te zijn, maar het kan toch niet veel meer schelen. Laten wij haar eens nagaan.

— Maar dan alsjeblieft op een afstand, Edward, want ik zou niet graag gerekend worden te behooren tot dien pluimstrijkenden hofstoet, die haar daar haar omgeeft met allerlei lieve woordjes, en kweelend beklag.

De twee vrienden begonnen het wagentje te volgen, wat heel gemakkelijk was, want het bleef voortdurend voetstaps rijden. De wandeling duurde ruim een half uur.

En eensklaps rezen, ver buiten de stad, de geweldige bouwwerken uit den grond van de verschillende filmondernemingen, van de Paramount de Fox en de Lasky, vrij dicht bijeen gelegen, tenminste wat de ateliers betreft. Verderop zou men de uitgestrekte terreinen vinden, waarop de Wild-West-films, de films uit het oude Babylon, Athene, Rome, Napels werden opgenomen.

Reeds uit de verte kon men zien dat zich voor het hek van de Paramount een zeer groote menigte verdrong. Dit is niet het juiste woord, want de menschen stonden daar rustig, heel stil, als lammeren in een weide. Dat waren de hoopvollen, die dag in dag uit kwamen opdagen, in de verwachting, dat nu wel eens eindelijk hun diensten gevraagd zouden worden.

Daar waren de „edele grijsaards” met echte, heel mooie witte baarden, daar waren de mannen met kaalgeschoren hoofden, die geschikt waren voor Kozak, daar waren de voormalige officieren uit het Duitsche leger, die beter dan wie ook den sabel en den helm konden dragen, daar waren al degenen die iets bijzonders hadden, en daardoor bruikbaar hoopten te zijn: een buitengewonen grooten en scheeve neus, een mond als een bakoven, kromme beenen, haar dat tot op de enkels neerhing, een lengte van zes voet en meer, een dwerggestalte.

Er waren er ook die eenvoudig maar mooi waren, en daardoor hoopten op te vallen. Het gerucht was gegaan, dat er spoedig voor een nieuwe en zeer groote, dure film gedraaid zou worden, en nieuwe hoop vervulde dus aller harten.

Inderdaad scheen het nogal druk toe te gaan aan de andere zijde van het hooge hek. Mannen in hemdsmouwen liepen snel heen en weer, met

de groote, geruite pet achterst tevoren op het hoofd, kleine karretjes werden haastig voortgeduwd over smalsporen, en achter de geweldige ruiten van het groote atelier zag men vaak gestalten bewegen, die het al even druk schenen te hebben.

Nu en dan klom er een man in een rijbroek langs een smalle trap op een soort stelling, niet ver van het hooge hek, zoodat hij daar over heen kon zien, die de zwijgende kudde figuranten monsterde, nu en dan een kijker gebruikend, en een enkele maal bracht hij een scheepsroeper aan zijn mond, en brulde iets, en dan maakte zich met een hoogrood gelaat en een zucht van innige vreugde een man of vrouw los uit de menigte, de portier opende het hek op een kier, en de verkorene glipte naar binnen, waarop het hek weer dreunend dichtviel.

De man met den scheepsroeper was de chef van het personeel, de machtige, die over het lot van honderden, soms van duizenden kon beslissen.

Men had iets gehoord van veldslagen en revoluties, en men hoopte daar buiten het hek dus dat bijna al en ditmaal aangenomen zouden worden. Met begeerige oogen volgden zij door de spijlen van het hek den chef der figuratie, die het ook erg druk scheen te hebben, en met vier, vijf groote vellen papier tusschen de vingers ronddraafde.

Dorothy zou in deze film meespelen, en al wachtende op haar volkomen herstel zou er vast begonnen worden met het opnemen der massatafereelen, en met die toonelen, waarin zij ze ve niet behoefde mee te spelen.

Een paar malen kwamen er acteurs en actrices te zien, figuranten ook, dicht bij de deur van het kleedingmagazijn, en gestoken in het gewaad van Fransche edellieden, mannen en vrouwen uit het volk tijdens het eerste jaar van de groote Fransche revolutie.

Men zag hoepelrokken, lange, kostbare sleepen van zijde, fonke ende degengevesten, wuivende veeren, glinsterende sporen, zacht glanzend fluweel in allerlei tinten.

De kleine stoet naderde al meer en meer het groote hek, en allen reden binnen, waarop het hek weer dichtviel.

Brand en Raffles waren naderbij gekomen. Belangstellend keken zij toe. De chef van het personeel struikelde bijna over zijn eigen beenen in zijn haast om van zijn platform af te komen, en begon onmiddellijk druk te praten met de diva die uit het lage mandenwagentje was gestapt, leunend op den arm van den man

met het poppengezicht. Nu en dan hoorde men haar scherpe stem, die haar voor altijd zou uitsluiten van de spreekfilms, en de filmkoningin scheen ongeduldig en kwaad geluimd te zijn. Zij griste den kijker uit de handen van den man die met haar sprak, ging de vijf treden op van het trapje, aan weerskanten bij den arm vastgehouden, liet haar blikken weiden over de wachtenden, en zeide toen, schel en luid:

— Er is werkelijk niet veel bruikbaar onder het tuig vandaag, Jimmy! Als je daar edellieden van kunt maken, dan ben je knap! Het is me een zootje!

Uit de achterste rijen der armzalige figuranten klonk een rauw scheldwoord, maar zij lette er zelfs niet op, bracht den kijker voor het oog, en eensklaps wees zij met uitgestreken

vinger naar Raffles en Brand, en riep:

— Maar wat deksel, heb je dan geen oogen, Jimmy? Die daar — die grootte! En zijn maat is ook een juweel! Dat zijn houdingen, dat zijn schouders, dat zijn beenen! Laat ze binnen!

Brand keek Raffles verschrikt aan. Deze gaf hem een duw tusschen de ribben, deed zijn rechter oog half dicht, en wandelde zeer rustig het geopende hek binnen, door den onthutsten Brand op den voet gevolgd.

En enkele seconden later was de groote avonturier opgenomen onder het leger der figuranten, die zouden medewerken in „De Weezen van Parijs” waarin Dorothy Fish de vrouwelijke hoofdrol zou vervullen, en Brand volgde zijn roemrijke voetsporen!

212

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
 Kurtsche Cigaretten-Industrie in Nederland

215

HOOFDSTUK III.

ONTMOETINGEN.

Zoodra zij zich voor een kort oogenblikje alleen bevonden op het reusachtig fabrieksterrein — dien naam verdient het ten vol e — begon Brand op zachten toon en verschrikt :

— Wat bezielt je, Edward ? Is het een grap ?

— Half en half ! Ik heb de gelegenheid aangegrepen, in de buurt te blijven van onze Dorothy !

— Maar wat zal men in het hotel zeggen — een schat rijke Engelsche toerist, die n Hollywood figureert ?

— Men zal het hoogstens excentriek vinden, en dat schijnt men hier van rijke Engelschen te verwachten antwoordde Raffles schouderophalend. En dan — wij kunnen er immers uitloopen wanneer wij maar verkiezen ?

— Ik had het mij anders voorgesteld ! zuchtte Brand ! Ik hoopte op zeiltochtjes, op mooie ritten in den omtrek —

— En dat alles zul je hebben, Brand ! Maar na afloop van het werk ! Bedenk toch eens hoeveel meer je er dan van genieten zult ! Ledigheid is des duivels oorkussen, gelijk wij reeds op de schoolbanken leerden.

En bij die uitwisseling van gedachten bleef het voorloopig. Want er waren nog een paar honderd mannen en vrouwen binnen gelaten, en het volgende oogenblik was het raderwerk in gang gebracht, en het liep met een weergalooze regelmaat. Alles klopte, alles greep in elkaar, voor ieder onderdeel was een man aangewezen, die zijn taak door en door kende.

De figuranten werden onmiddellijk geschift, een deel werd bestemd voor „Volksmenigte” en een ander deel voor „Adel en bourgeoisie”.

Die twee groepen werden vervolgens het groote kleedlokaal binnen gedreven, en zorgvuldig gescheiden gehouden.

Daar stonden eindelooze rijen lange tafels, waarop de costumes reeds waren gereed gelegd, alle voorzien van een kaartje met een nummer. Bij het binnenkomen werd van iedereen de maat

genomen, met een buitengewone snelheid, een helper gilte een nummer, en de man of de vrouw kreeg een cartonnet kaartje in de hand gedrukt. Dat verwees naar het costuum dat hij moest aantrekken, en dat zou hij voortaan behouden, tot de film geheel gereed was — een soort van stamboeknummer.

Raffles en Brand werden naar de afdeling „Adel” verwezen, werden gemeten, kregen hun nummer, vonden hun costuum, trokken het aan, en sloten hun wandelpakken weg in het smalle kastje, waarop al weer dat nummer prijkte, en waarvan er een duizendtal in die geweldige zaal langs de wanden waren aanebracht.

En intusschen liepen reeds de pruikenmaker en de grimeur bijgestaan door hun staf, de groote zaal in het rond, en met groote snelheid herschiepen zij de „extra's” in bloeddorstige revolutionairen of arrogante edelen.

De geheele gedaanteverwisseling had ternauwernood een half uur geduurd. Raffles was een der laatsten die onder het mes moest. Hij kreeg een witten staartpruik op, die zijn voorhoofd nog hooger deed schijnen, en hij droeg een zeer fraai costuum van donkergroene zijde, wijd uitstaande van de heupen, met veel goudbelegsel, groote mouwopslagen en kanten jabots. Men gaf hem een steek in de hand, en hing hem een fraai en eleganten degen in een schede van wit leder om.

Toen de kapper bij hem kwam, stond hij een oogenblik verbluft stil, en zeide toen vol bewondering :

— Een kop ! Een fijne kop ! Het zou me niet verwonderen, als we van dien kop nog wel iets naders hoorden ! Ga maar terzijde, vriend — aan jou behoef ik geen tijd te vermorsen — wacht — alleen wat zwart onder de oogen. Zoo, dat is klaar. Jij bent een edelman van het goede soort !

Zoodra de geheele troep was afgewerkt wer-

den allen weer naar buiten gedreven, op het luide beval van een scheepsroeper, en hier buiten kregen de figuranten ook hun eerste instructies van den hulpregisseur, een kleinen, dikken man, die nu reeds baadde in het zweet, ofschoon het werk voor dien dag nog pas een uur oud was.

Hij droeg een vuil sporthemd, open aan den hals, en waarvan de mouwen waren omgeslagen.

En weer werd de troep voortgejaagd, nu naar het reusachtige atelier, dat blonk als een monsterachtig groote diamant in het licht van de zon, met zijn duizenden ruiten.

Een geweldig spektakel ontving hen — het gewone geroezemoes van al die groote opnamezalen, waar menigmaal twintig tafereelen tegelijk worden opgenomen, een roofoverval naast een liefdestooneeltje, een zoogenaamde „smijter” naast het diep tragisch geval van de moeder die haar kind van ontbering in haar armen ziet sterven.

Een zonderlinge tegenstelling tusschen de „zwijgende” film met haar oorverdoovend geraas, en de „geluidsfilm” met haar doodelijke stilte is bijna niet denkbaar. Overal dreunde hamerslagen, gronsden de verblindende lampen, loeiden de regisseurs, knalden de schoten, en werden met donderend lawaai zware stukken decor en prachtige meubelen verplaatst onder een zoo heidenschgeschreeuw, dat de nieuweling zich niet kan begrijpen, hoe iemand eruit wijs kan worden.

Voor de nieuwe film was een groot gedeelte afgezonderd gehouden van de enorme hal, meer dan driehonderd meter lang en omstreeks honderdtwintig meter breed.

Daar was een gedeelte opgesteld van het koninklijk paleis te Versailles, en Brand kon niet nalaten de verbluffende gelijkenis te bewonderen tusschen deze zalen van suck, gips, hout en linnen, en de echte op een uur sporens van Parijs. Daar was de spiegelzaal, daar was het beroemde cabinet van de rampzalige Marie-Antoinette, daar was de kamer, waar zij, naar men zegt, met den juwelier Kléber sprak over het historische, berucht geworden halssnoer en daar was ook de kamer de de geheime deur, waarin Lodewijk la Dubarry ontving.

Die vier groote vertrekken waren naast elkander gebouwd, en het opnametoestel kon op een kleine rolwagen door al die vertrekken en aan de voorzijde erlangs gemakkelijk worden verplaatst, tegelijk met den man aan den zwengel, den regiseur en de twee helpers,

die allen op een platform stonden, door een automobielmotor voortbewogen.

In de groote spiegelzaal liepen reeds een paar heeren in costuum op en neer, waaronder ook Zijne Majesteit, en weder moest Brand de kunstvaardigheid bewonderen van den grimmeur, die een verbluffende gelijkenis had weten te scheppen met den ongelukkigen vorst, die met zijn hoofd moest boeten voor wat een geheel stelsel had misdreven.

De edellieden waren in een hoek bijeenge-dreven, en door een sloopstropet brulde een hulpregisseur hun toe, wat zij te doen hadden.

Een lange heer met een bleek gezicht scheen de aanvoerder te zijn, en gaf vervolgens nog eens op hoogen toon inlichtingen.

De electriciens stonden bij hun lampen, en over het zwiepende, zwaaiende bruggetje dat hoog over het tooneel heenliep, bewogen zich nog anderen, die de zoeklichten moesten bedienen.

En er was zulk een ontzaggelijk stemmen-rumoer, zooveel lawaai, dat Brand zich afvroeg, hoe het moge ijk was, dat de een den ander verstond of zelfs maar begreep. En toch moest dat zoo zijn, want het duurde niet lang, of er kwam orde in den chaos.

Er klonk een snerpende fluit, dadelijk daarop gevolgd door een bekkenslag, en de hoofdregisseur met het manuscript in de hand, schreeuwde iets tot de prachtig gekleede heeren die met een verveeld gezicht in de zaal heen en weer hadden geloopen.

Koning Lodewijk XV ging achter een prachtig bewerkt schrijfbureau zitten, haalde zijn nagels uit, keek eens om zich heen, en wachtte.

— Beginnen! loeide de regisseur, Zevenendertigste tafereel! Opgepast daar boven!

De eerste Cameraman nam achter zijn toestel plaats, en de koning begon zijn rol te spelen. Een kamerheer kwam binnen, maakte een buiging, en overhandigde hem een document met een rood zegel.

De Koning scheen ongeduldig, trok hem het papier uit de handen, las het door, en maakte een bevelend gebaar. De kamerheer ging weer terug naar de deur, opende ze, en twee afgevaardigden van het volk traden binnen. Met een stroef gezicht luisterde de koning naar hun uiteenzetting, spelend met een vouwbeen.

En tusschen dat alles door schreeuwde de regisseur zijn aanwijzingen.

Nu en dan stormde hij op het schrijfbureau toe, en deed iets voor, een gebaar, een houding.

Vier malen herhaalde men het tafereeltje,

totdat het zonder haperen liep, en toenschreeuwde de man met zijn scheepsroeper :

— Lampen op ! Attentie ! Draaien !

De spiegelzaal werd eensklaps daghelder verlicht door een witten gloed van bijna een miljoen kaarsen.

En het tooneel herhaalde zich, maar nu draaide de man aan den zwengel wat hij kon, en de regisseur bleef onvermoeid, maar met het zweet op het voorhoofd, zijn aanwijzingen tot den koning brullen.

Onmiddellijk na het tooneeltje werden de lampen gedoofd, en de chef van de figuratie dreef zijn kuddetje naar de plek waar zij moesten opkomen.

Intusschen was Dorothy Fish langzaam nader geschreden leunend op den arm van den heer met het poppengezicht, en keek toe, Wel tien paar handen waren aanstonds in de weer om haar een stoel toe te schuiven.

Het achtendertigste tafereel werd gerepeteerd. De kamerheer diende een aanta edelen aan, die den koning wilden spreken, en die hem druk en verontwaardigd zijn halfslachtige houding ten opzichte van den minister van financiën Necker kwamen verwijten, die hooghartig en met een minachtend gelaat naast zijn vorst stond, en nu en dan een gebaar van ongeduld en spot maakte.

En bijna onmiddellijk begon de regisseur woedend te krieschen :

— Niet op een kluitje binnen komen ! Die spiegelzaal is geen dertigcentsbazar, en er is ook geen uitverkoop ! Jullie zijn edelen, stomkoppen ! Wie is die man die over zijn degen valt ? Gooi er hem uit ! Rustig en waardig binnen komen, want het is geen Presidentsverkiezing, in den tegenwoordigen tijd ! Waar is de aanvoerder ? Houdt hem wat in bedwang, Hooker ! Nog eens ! Met elkander praten, op gedempten toon ! Ik zie daar een kleinen dikzak, die zoo elegant is als een dronken vischvrouw ! Weg met dien man ! Zijn we klaar ? Beginnen !

Het tafereel werd drie, viermalen overgedaan, tot de schelle stem van Dorothy Fish eensklaps uitklonk boven het lawaai, die riep :

— Hebben jullie je oogen in je zak ? Die aanvoerder is geen cent waard ! Die man daar in groene zijde moet je hebben ! Ziet niemand dat ? Kom jij eens hier !

— Heeft U het tegen mij mevrouw ? vroeg Raffles van waar hij stond verbaasd en uit de hoogte.

— Tegen wien anders ? Komt er nog wat van ? Wat ben jij in het dagelijksch leven ? Zien jullie

niet, dat die man een echte edelman is, van top tot teen, blinde vinken ? Dat heeft een heel leger regisseurs, chefs, opzichters, en kappers, en niemand is daarbij, die zijn oogen gebruikt ! Draai je eens om ! Kun je schermen ? Wat ben je eigenlijk ?

Onder dien stroom van woorden bleef Raffles volkomen rustig. Zooals hij daar stond, bijna zes voet lang, nog altijd slank als een riet, keek hij een weinig neer op de vrouw in haar stoel, met even opgetrokken wenkbrauwen.

En zonder zijn antwoord af te wachten op haar vragen ging Dorothy opgewonden voort :

— Hij is prachtig ! Hij is veel te goed om figurant te zijn ! Als hij niet te lang was, en niet te slank, zou ik zeggen — geef hem de koning te spelen ! Maar nu dat niet kan — wat denken jullie van Choiseul ?

Niemand zei iets.

Verwonderen deed zich ook niemand. In Filmland is het iets zeer gewoons, dat men plotseling, van het eene uur op het andere uit een volkomen onbekendheid opstijgt tot wereldroem, van de diepste armoede overgaat tot een ongehoorden rijkdom. En waar Dorothy Fish bijna even machtig was als de directeuren, zoo verwachtte iedereen dat die onbekende figurant met zijn fijn, aristocratisch gelaat, dat het zoo prachtig deed onder de sierlijke sneeuw witte pruik over twee weken zijn eigen landhuis, zijn paarden en zijn auto's zou hebben.

Maar de figurant zelf zei heel bedaard :

— Ik waardeer Uw meening omtrent mij, madame, maar ik blijf maar liever eenvoudig figureeren. Het spelen van rollen is mij te inspannend. En ik heb er den aanleg niet voor !

De filmkoningin barstte in lachen uit, een schel, onaangenaam lachen, klapte zich met de handen op de dijen, en gilte :

— Aanleg ? Wie zegt dat je aanleg noodig hebt ? Heeft iemand hier soms aanleg ? Er zijn er twee of drie die ook goed zouden comédie spelen op de planken, en de rest heeft een mooi gezicht en rechte beenen ! Dat is de hoofdzaak ! Net doen alsof ! Man, wees verstandig, en neem de kans aan, die ik je bied. Hier heb je mijn adres. Kom met me praten. Je bevalt me.

Raffles maakte een buiging, die de sierlijkste edelman aan het hof van den Zonnekoning hem niet zou hebben verbeterd, stak het kaartje bij zich dat hem was toegestoken, en zei koeltjes :

— Ik hoop het waar te nemen, madame — als ik tijd heb !

Iedereen, van den minsten monteur of de-corknecht tot den eersten regisseur, keek stom verbaasd ja zelfs bevreesd naar dien onbeschaamden die misschien ook slecht een ezel kon zijn, en die niet met beide handen aangreep, wat het lot hem daar in den schoot wierp! Een protégé te zijn van de ongenaakbare film-koningin — dat beteekende, een vorst te zijn, zoolang als die bescherming duurde althans. Dat beteekende rijkdom, weelde, en dikwijls ook liefde! En die man wierp dat van zich, alsof het niets waard was, en stond al weer te midden van de andere figuranten, die uit de knapste en schoonst gebouwde mannen waren gekozen, en bij wie hij toch afstak zooals de edele volbloed afsteekt bij het armzalige karrepaard.

Dorothy zelf was zoo verbluft en misschien ook zoo boos, dat zij met een heftige beweging opstond, en zich liet wegbrengen door den mechanieken pop, die niet van haar zijde scheen te wijken.

De repetitie had voortgang, de lampen flitsten weer aan, bevelen werden uitgebruld, en dat duurde zoo ruim twee uren, totdat Brand het meer dan genoeg begon te vinden, en Raffles nu en dan eens in de zijde stiet.

Tegen lunchtijd werden allen weggezonden, met de boodschap, om half drie weder ter plaatse te zijn, want dan werden de opnamen voortgezet.

— Luister eens, Edward, zeide Brand zacht, terwijl hij zich onttreed van het prachtige costuum, ik heb de geschiedenis van de Fransche revolutie altijd met de grootste belangstelling gelezen — maar om er persoonlijk aan mee te doen, lijkt het mij zeer vermoeiend. Hoe lang blijven wij dit volhouden?

— Misschien alleen van middag nog, misschien nog een paar dagen. Dat zal van de omstandigheden afhangen. Of om juister te zijn — van die mooie helleveeg!

— Het is mij onbegrijpelijk, dat men dat lastige, tamelijk ordinaire en brutale schepsel handhaaft!

— Het is heel eenvoudig, Brand — het is het publiek dat haar handhaaft! Dat ziet haar alleen op het witte doek, als de gemartelde onschuld met de dierbare duivenoogen, het zoete mondje en de dikke tranen; het kent de vrouw zelve niet, en wil die ook niet kennen, tenzij a s een deaal, onaantastbaar, engelachtig, een soort Festaalsche maagd, en dat weet zij, en daarom is zij zoo arrogant. Haar talent is niet groot, en ze doet alles met haar gezicht,

haar handen en haar standen. Asta Nielsen wordt leelijk en oud, maar ook nu nog heeft die bewonderenswaardige vrouw in den nagel van haar pink meer talent dan madame Fish in haar heele corpus.

De twee vrienden hadden zich spoedig weer verkleed, en stonden een oogenblikje daarna weer buiten het hek, ieder in het bezit van een kaart, voorzien van een datum, en die hun het recht zou geven, dien middag dadelijk weer binnen te gaan. Wat is er al gestreden, gesmeekt en geweend om dat kleine, gele stukje papier!

Zij moesten zich een weg banen door een drom zwijgende, terneer geslagen wachtenden, die hen vol naijver beschouwden, en toen zij weder in Hollywood terug waren was de eerste man dien zij zagen niemand anders dan de heer Flannagan, neergezeten in een gemakkelijken stoel voor een koffiehuis, in de schaduw van het gestreepte zonzeil, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, en alsof hij niet pas kort geleden een aanzienlijk verlies had geleden door den aankoop van gestolen sieraden, die hem kort daarna weer waren ontnomen!

Ofschoon Raffles en Brand bijna zeker waren, dat de bemiddelaar hen niet zou herkennen, zoo vonden zij het toch raadzaam, maar spoedig een zijweg in te slaan. Toen zij buiten gehoor waren zeide Brand verbluft:

— Hij waagt het dus nog hier te komen?

— Het verwondert mij niet, Brand! De man heeft een zwaar verlies moeten boeken, en natuurlijk zal hij zijn best doen, een deel daarvan terug te krijgen.

— Dorothy zal hem zien aankomen! lachte Brand. Die zal juist woedend op hem zijn, omdat hij haar de beloofde sieraden niet kon brengen. Hij hoeft er niet op te rekenen, dat zij ook maar een cent betaalt voor iets wat zij niet gehad heeft!

— Dat doet hij ook niet. Wees daar maar zeker van. Maar hij zal haar alles uiteen willen zetten, en hoopt misschien op een nieuwe opdracht, die voor een deel tenminste het geleden verlies kan goedmaken.

— Hij schijnt pas aangekomen te zijn, en heeft haar waarschijnlijk nog niet gesproken!

— Dat komt mij ook zoo voor. Ik zou wel eens willen weten of het hem bekend is, dat een andere vrouw de plaats van Dorothy had ingenomen, en hem een telegram zond, om haar in Honolulu af te wachten. Maar het doet er ook weinig toe. Zoodra het ons hier te warm wordt, vertrekken wij. Maar stil eens — ik geloof zoo waar dat ik daar nog andere kennissen zie!

Zij waren een zeer fraai plein genaderd, omring door prachtige palmen, en waaraan een drietal groote hotels gelegen waren.

Voor het buitengewoon mooie badhuis, waarvan de voorgevel uit marmer was opgetrokken, zaten, in het restaurant dat daar bij behoort, en in de schaduw van de groote parasols een dame en een heer, zeer chic gekleed, die bezig waren aan hun lunch, besproeid met een glas champagne.

— De vrouw uit Honolulu — en een van haar medeplichtigen! fluisterde Raffles, Brand bij een mouw grijpend, om hem tegen te houden. Dat is de onbeschaamdheid zeker ten top

gedreven!

— Wat zoeken zij hier?

— Wel, wat anders dan de diadeem en den koraaltak, antwoordde Raffles. Zij gelooven natuurlijk dat de man die ze hun ontstal ze aan de echte Dorothy Fish is gaan brengen!

— Maar waarom willen ze die dingen toch tot iederen prijs hebben?

— Er is maar een goede verklaring Brand — dat troepje heeft van een anderen Amerikaanschen geldvorst precies dezelfde opdracht gekregen, die onze filmkoningin aan Flannagan verstrekte! En wie weet wat die man er voor heeft willen betalen!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

HOOFDSTUK IV.

EEN MERKWAARDIGE BIJEENKOMST.

Dien zelfden middag omstreeks vier uur was het werk in het groote atelier voor dien dag afgelopen.

En in een oogwenk was het geheele reusachtige atelier leeg geloopt.

Alleen het donkere-kamerpersoneel moest nog blijven om hetgeen dien dag was opgenomen te ontwikkelen, te drogen, en er een eersten proefdruk van te maken.

Raffles had dien middag een kleine rol moeten spelen, Hij had weder geprotesteerd, maar men had hem tegen geworpen, dat Dorothy Fish het zoo wilde, en dat hij kon ophepelen, als hij niet deed, en dat had hem glimlachend doen toegeven. Dienzelfden middag had de filmkoningin hem haar uitnoodiging doen herhalen voor dienzelfden dag, en aanstonds zou hij bij haar thee gaan drinken.

Brand was in deze uitnoodiging begrepen. Of om juist te zijn : Raffles had hem zelf mede geïnviteerd. En schijnbaar had hij niets gezien van het pruilende mondje en de boos bijeengegetrokken wenkbrauwen van de veeleischende filmschoonheid.

Brand was tamelijk verbaasd over deze strategie van Raffles, maar hij schikte zich erin, want hij begreep wel, dat Raffles een of ander doel had. Voorts zag hij zeer goed in dat hij den grooten avonturier slechts een woord behoefde te kosten, ja een wenk, en hij zou aanstonds worden opgenomen in het kleine, uitverkoren groepje der duurbetaalde en beroemde filmsterren. Zelfs de leek kon wel zien, dat er weinig mannen bestonden, zoo voortreffelijk „fotogenetisch” als Johan Raffles, dat wil zeggen wier scherpgeteekend en schoon gelaat zich zoo uitmuntend leende om in alle mogelijke belichtingen en houdingen te worden gefotografeerd. Hij maakte geen beweging of zij was sierlijk, en hoeveel personen waren er, die met zooveel zwier een degen konden dragen,

en het wapen met zooveel elegance konden trekken ?

Dat Raffles er geen seconde aan dacht, het valt niet te verwonderen, maar op deze wijze is de bioscoopgaande wereld verstoken gebleven van een zeer wonderlijke aandoening. Den man op het witte doek te zien en te bewonderen, die de politie van vier werelddeelen jarenlang in spanning en onrust heeft gehouden.

En zoo is de beroemde avonturier inderdaad slechts afgebeeld op een klein gedeelte van de film „De Weezen van Parijs”, als een heel gewoon figurant, en toch onmiddellijk te herkennen door zijn houding, zijn sierlijke bewegingen en de wijze waarop hij het zijden gewaad uit die tijden droeg. De politie te New York heeft er zelfs een oogenblik over gedacht te laten bewerken, dat dit gedeelte uit de film werd geknipt, maar dat is nooit geschied. Integendeel zijn die stukjes film in duizenden exemplaren naar even zooveel hoofdbureaux van politie gezonden, over de geheele wereld, en men heeft ze vergroot tot bijna levensgrootte, zonder dat het ook maar een zier heeft geholpen om den geheimzinnigen tuchtiger in handen te krijgen.

Dien middag, omstreeks vier uur, en na afloop van hun werk begaven Raffles en Brand zich dus naar het huis van Dorothy Fish. Het was stellig een van de mooiste van geheel Hollywood, een weinig afgezonderd gelegen, en omringd door een prachtigen tuin, die alleen reeds de indienstneming van drie tuinlieden noodzakelijk had gemaakt. Voorts hield de filmdiva er een butler, een kokkin, een kamermeisje, en een man voor haar paarden en auto's op na. Het geheele personeel sliep buitenshuis met uitzondering van het kamerniertje en den bejaarden butler.

De tuin was omgeven door een lagen muur, die de geheele bezitting van den weg scheidde.

Men trad het huis binnen langs een fraai terras, met een marmeren ballustrade, en uitzicht op gevend een groot grasveld, door lanen met tamarinden, palmen en vanillestruiken omringd.

De twee vrienden hadden van een taxi gebruik moeten maken, want het huis van de diva lag aan de grens van de ver uiteengebouwde stad.

Zij werden ontvangen door den deftigen butler, die hun een gelaat vertoonde, met even veel uitdrukking als men kan vinden aan de achterzijde van een eetbord.

De oogen keken kalverig, en over en langs de menschen heen, met wie hij sprak. Hij nam zwijgend jas en hoed van de gasten in ontvangst, en geleidde hen daarna onmiddellijk naar den salon, aan de achterzijde van het huis, en van waar men een verrukkelijk uitzicht had over de heuvels in de verte, en de bergen op den verren achtergrond, en waar ze Dorothy Fish aantreffen.

De filmkoningin was alleen. En Brand zag zeer duidelijk de uitdrukking van ongeduld en teleurstelling op haar beschilderd gezicht, toen zij bemerkte dat Raffles niet alleen was gekomen, zooals zij misschien toch nog gehoopt had.

Zij begroette Brand dan ook tamelijk onverschillig, deed Raffles in een stoel bij het raam plaats nemen, voorzag hem van sigaretten, en een groot glas op brandewijn getrokken vruchten, alsof er geen drankwet in de geheele Unie bestond, en begon onmiddellijk, zich languit op een sofa werpend:

— En vertel me nu eens al je geheimen, schoonheid. Waar kom je vandaan, wie ben je eigenlijk, hoe ben je hier verzeild geraakt, en waarom heb je dit beroep al niet veel eerder gekozen?

Raffles stak rustig zijn sigaret aan, blies een rookwolkje de lucht in, en zei toen met hoogopgetrokken wenkbrauwen:

— Dat zijn heel wat vragen opeens! Ik moet vreezen, dat ik op meeste niet zou kunnen antwoorden! Laten wij zeggen, dat ik het voor mijn plezier heb gedaan! Ziet gij, mijn vriend en ik logeeren in het hotel „Beau Rivage”!

Dorothy zette groote oogen op, en herhaalde:

— In de „Beau Rivage”? Maar die kost vijftien gulden per dag! Waarom ben je dan in 's hemelsnaam gaan figureeren?

— Dat heb ik niet zelf gedaan, maar men heeft het mij laten doen! antwoordde Raffles kalm. Wij stonden daar maar heel toevallig —

en zouden er nog staan, misschien, als wij niet waren binnen geroepen.

Dorothy vond dit zeker buitengewoon grappig, want zij rolde heen en weder over de breede divan, als een veulen in de wei, en gilte van pret. Toen ze weer tot bedaren was gekomen, zeide zij:

— Maar dan ben je misschien wel rijk, of een vermomde prins, of iets van dat slag? Ben je een Engelsche Hertog? Een Russische grootvorst? Maar neen, vertel me niets, dat is romantischer. Dan kan ik blijven raden. Ik heb behoefte aan romantiek, zie je. Wie is die vriend van je? Zijn jullie altijd onafscheidelijk?

— Altijd! antwoordde Raffles plechtig.

Het antwoord scheen Dorothy te mishagen, en ze opende den mond om iets onaangenaams te zeggen, naar het scheen, toen de butler binnen trad, en met zijn lijzige stem aankondigde:

— Mijnheer Flannagan, die U gaarne zou spreken, madame!

De naam had een electriseerenden invloed op de filmkoningin. Zij sprong dadelijk op van de sofa, klapte in de handen, en richtte zich tot haar beide bezoekers met de woorden:

— Verontschuldig mij een oogenblik! Daar is heel belangrijk bezoek! Ik ben er vreeselijk blij mee. Ik hoop dat ik binnen tien minuten weer terug ben. Willen jullie wat in den tuin wandelen, of gaan zwemmen in mijn open lucht bad, of gaan tennissen op mijn tennisveld, of gaan rijden met mijn paarden? Neen? Tot straks dan.

Raffles keek een oogenblik met een vreemd glimlachje naar de dichte deur, maakte er een buiging voor, en zeide spottend:

— Wij zullen niets van dat alles doen, madame — wij zullen alleen maar wat spelen met Uw brandkast!

— Maar het mensch is verliefd op je, Edward! verweet Brand hem. Zie je dat niet? Ze kan me wel wegstijgen!

— Verliefd! herhaalde Raffles verachtelijk. Misbruik dat woord niet, wat ik je bidden mag. Die vrouw is een kleine Cleopatra, dat is alles. Het is alom bekend dat zij minnaars heeft gehad bij de vleet. Ik ben slechts een nummer in haar boekje. Maar ik zal zoo vrij zijn, er een dikke potloodstreep door te halen. Neen, zij valt niet in mijn smaak. Een ijdele, leeghoofdige, harde en voor de rest onbeduidende vrouw. Ik ken het genre, en ik haat het. Alles aan haar is onecht — gelukkig behalve haar juweelen.

— Zullen wij haar straks niet hooren gillen?

— Je bedoelt omdat Flannagan haar moet komen teleurstellen? Het is zeer goed mogelijk. Het moet een zware slag voor haar zijn. En in zijn plaats zou ik haar maar liever uit den weg zijn gebleven. Ik begrijp niet goed wat hij hier komt doen.

— Misschien tracht hij wel een deel terug te krijgen van de koopsom, die hij in Hongkong heeft moeten betalen aan de grafroovers! Het was althans een poging waard, en hij kan er niets bij verliezen!

Maar de vrienden luisterden vruchteloos naar het heftig spektakel, dat zij verwachtten.

Alles bleef stil. Raffles was opgestaan, en liep de groote kamer rond, absoluut onhoorbaar, zooals steeds, wanneer hij iets onderzocht. En dat deed hij nu. Hij liep langs de wanden, opende hier en daar een kast, tikte nu en dan met zijn knokkels tegen den muur, bewonderde een zeer fraaie Van Dijk, die zeker wel twintig duizend dollar zou hebben gekost, bekeek een paar prachtige Chineesche pullen, en wijdde vervolgens zijn volle aandacht aan de hooge raamdeuren, die uitkwamen op het achterterras. Hij bukte zich, bekeek de afsluiting, en glimlachte. Hij had onmiddellijk de dunne, grijs geschilderde draad gezien van het alarm-sigitaal, dat zou overgaan, wanneer men des nachts de afsluiting opende.

Van de plek waar hij stond kon hij juist een hoek zien van het prachtige zwembad, uitgegraven in den harten, rotsachtigen ondergrond en waarvan de aanleg, naar men verzekerde, alleen reeds meer dan tachtig duizend dollars had gekost.

Met de handen in de zakken, en zachtjes voor zich heen fluitend zette Raffles zijn rondwandeling voort, en eensklaps deed hij de kamer deur open, zoo zacht en vlug dat Brand het niet merkte voor Raffles weg was.

Er verstreken zeker wel zes of zeven minuten, en toen trad hij even onhoorbaar weer binnen, en zei opgeruimd:

— Een uitstekend huis — uitmuntend ingericht. De kleine brandkast is geheel ingemetseld en bevindt zich in haar — hoe moet ik het noemen — haar werkkamer. Er staat tenminste een bureau, zooals een minister zich niet mooier kon wenschen, er is een loketkast, een schrijfmachine, en er is ook een werktafel, waarschijnlijk voor een secretaris, want ik vond er paperassen, die daarop wijzen, en voorts een stempel met een handteekening, die niet de hare is. Dikke loopers op de trappen. De hoofd-

meter van de electriciteit is een kast in de vestibule. De butler is een oude suffert, en slaapt op de zolderverdieping. Het kamermeisje is een koket ding, zeer gevoelig voor een vriendelijk woordje. Een uitstekend huis.

Maar eensklaps hield hij op en ging zeer snel weer zitten. Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur open en Dorothy trad binnen op den voet gevolgd door mijnheer Flannagan in hoogsteigen persoon. Haar gelaat straalde van vreugde, en opgewekt riep zij uit:

— Laat ik jullie voorstellen aan mijn vriend mijnheer Flannagan, een bekend oudheidkundige uit San Francisco. Mijnheer Brunt — Brunt — Stunt — of hoe heeft U ook weer, praat U een beetje met mijnheer Flannagan, dat zal U vermaken! Ik ben toch zoo blij!

Raffles en Brand hadden elkaar vlug een blik toegeworpen. Speelde die vrouw comedie? Was dat het gezicht van iemand, die zooveen een bittere teleurstelling had ondervonden?

Maar zij herstelde zich onmiddellijk en Brand wendde zich met zijn beminnelijkst lachje tot Flannagan, denzelfden man, dien hij en Raffles nog geen veertien dagen geleden op zulk een handige wijze beroofd hadden van het gouden diadeem, den kostbaren koraaltak en de gouden boedhabeeldjes!

Slechts een seconde had hij de vrees gekoesterd dat Flannagan hen zou herkennen. Want het was nu wel duidelijk, dat de oude schelm zijn tegenstanders van destijds op honderden mijlen afstand waande.

Het was toen ook duister geweest, en Brand voelde zich na eenige oogenblikken volkomen op zijn gemak. Hij deed zich van zijn beste zijde voor, maar bij alles wat hij vroeg of antwoordde liet hem de gedachte niet los: 'Waarom lacht zij? Hoe komt het dat zij hem geen blauw oog heeft geslagen?'. Want Dorothy was in een voortreffelijke stemming, dat was zoo duidelijk als iets.

Zij had Raffles onder den arm genomen, voerde hem langs de wanden van het groote vertrek, en toonde hem haar bezittingen, met kirrende lachjes en veelzeggende blikjes, waarvan Brand de beteekenis volkomen begreep.

Minder duidelijk was hem het gedrag van mijnheer Flannagan.

Er viel niet aan te twijfelen, of de man was zenuwachtig, voelde zich niet op zijn gemak, en had het allerlieftst zich van Brand afgemaakt, die hem allerlei dingen vroeg over zijn beroep, en over oude schilderijen.

Tot tweemalen toe had hij zich naar de gast-

vrouw gewend, die scheen te vergeten dat hij bestond, als om afscheid te nemen.

Juist toen hij dit voor de derde maal nog eens wilde toen, trad weer de buttler binnen, die met zijn eentonige, saai stem aankondigde:

— Mijnheer en mevrouw Howard Treslong verzoeken om de eer, hun opwachting te mogen maken.

De fraai gepenseelde wenkbrauwen van de filmdiva gingen een heel eind omhoog, en zei herhaalde:

— Howard Treslong? Nooit van gehoord. Staan zij op het leitje?

— Neen Madame. Mijnheer en mevrouw zijn mij geheel vreemd.

— Maar wat drommel, ik ontvang geen vreemden! riep Dorothy Fish toornig uit. Mijn huis is toch geen lunchroom? Wat willen die menschen van me? Hoe zien ze er uit?

— Zij kwamen met een auto, madame.

— Wat voor merk?

— Een Master Buick, Madame!

De trekken van Dorothy ontspanden zich een weinig, en zij zei:

— Nu, dat is een behoorlijke wagen. Ja, laat dan die menschen in 's hemelsnaam maar even hier komen. Misschien komen zij om een handteekening. Je zult er vinden in de lade van de schrijftafel van mijn secretaresse. Naast de portretten.

En zacht voegde zij er aan toe, alleen bestemd voor Raffles:

— Ik zal ze gauw doen wegvoeren? Misschien is het wel een bedelpartij!

— Stuurt U bedelaars altijd weg, madame? vroeg Raffles.

— Strijk en zet, zonder erbarmen! Ik wil dat geloof niet hebben. Je kunt zoo wel aan den gang blijven. Ik stort ieder jaar vijftig dollar in de kas van het „Genootschap voor Liefdadigheid”, en de kerk krijgt het zelfde bedrag van me. Mij dunkt dat dat mooi genoeg is.

Raffles wierp op een vluchtigen blik op de prachtige kleederen die de vrouw droeg, op het paarlen halssnoer waarmede zij speelde, op het zeer dure met de hand geweven tapijt op den grond, op de kostelijke schilderijen, en zei rustig:

— Het is een opvatting als een andere, madame. Gij verdient immers twee millioen dollar per jaar.?

— O, lang niet, op geen stukken na! Die dat zegt liegt! riep Dorothy heftig uit, en met booze oogen.

Raffles zeide niets. Hij wist met zekerheid dat Dorothy op zijn minst dat bedrag verdiende, hoe fabelachtig het ook mocht klinken. En zijn gemoed verhardde zich tegen deze nog jonge vrouw, die van haar overvloed honderd dollar per jaar wegschonk aan hen die volstrekt niets hadden.

Hij kon trouwens niets zeggen, want de buttler die het vertrek verlaten had keerde terug, en liet een heer en een dame binnen, bij wier aanblik Brand een snelle beweging van schrik onmogelijk kon onderdrukken.

Want de vrouw was de brutale oplichtster uit Honolulu, die zich voor Dorothy Fish had uitgegeven, en het telegram aan Flannagan gezonden had, en de man was een van de medeplichtigen, die met hun revolvers bij de deuren gestaan hadden, om Raffles het heengaan te beletten, toen die met de juweelen kwam opdagen in de gedaante van mijnheer Flannagan.

Ondanks zichzelf moest hij echter de onbeschaamdheid en de zekerheid bewonderen, waarmede dit tweetal zijn doel nastreefde, zelfs nadat alles verloren scheen. Voor een herkenning behoeften hij en Raffles niet te vreezen, want daarvoor hadden zij zich op dien gedenkwaardigen avond te goed vermomd.

Er was dan ook geen spoor van vrees of verbazing op het gelaat van Mevrouw Treslong te zien, of hoe ze dan ook in werkelijkheid mocht heeten, toen de algemeene voorstelling plaats had.

Maar welk een zonderlinge comédie zou dit worden! De Treslongs wisten natuurlijk dat de Flannagan die zij hier aantroffen de echte moest zijn. Flannagan op zijn beurt echter had er niet het minste denkbeeld van, daar iedereen de zaak diep geheim gehouden had, om begrijpelijke redenen, dat die pas aangediende bezoekers in hun fijne kleederen niet alleen geduchte eencurrenten maar ook gevaarlijke schelmen waren, in staat tot de grootste gewelddaden, als zij hun doel wilden bereiken. Hij wist alleen dat die juweelen hem ontstolen waren — maar dat die twee daar het gedaan konden hebben, of het van plan waren geweest, dat kwam blijkbaar zelfs niet bij hem op.

Van de houding van Dorothy begreep hij echter nog steeds niets.

Zij was blijkbaar wat onaangenaam getroffen door dit onverwachte bezoek, maar daarentegen had zij gelachen, vroolijk gesproken, en dat terwijl Flanagan met zulk een noodlottige boodschap bij haar kwam.

Het bleek dat de Tres'ongs alleen maar kwamen om zich voor te stellen als aanstaande burenen. Zij hadden namelijk die villa gehuurd, waarvan de tuin grensde aan dien van het prachtige huis van Dorothy Fish.

Toen zij er vijf minuten waren, nam Flannagan afscheid, en Brand kreeg den indruk, dat hij blij was, het stof van dit huis van zijn zolen te kunnen schudden.

En tien minuten later, na deze eerste beleefdheidsvisite, vertrok het echtpaar Howard Treslong, stapte in zijn prachtige Buick, en reed weg.

Dorothy Fish slaakte een zucht van oprechte opluchting, wierp zich weer op de sofa, en riep:

— Wat een bezoeking, die visites. Hoe vond je die menschen, schoonheid?

— Keurig gekleed! antwoordde Raffles lakoniek.

— Heb je gezien hoe ze alles hier in de kamer opnamen?

— Ja. Er ontgaat mij zelden iets, madame!

— Zeg toch Dorothy — of nog liever Dorrit! Wees niet zoo stijf!

Ze was opgesprongen kwam vlak voor hem staan, en fluisterde, hem aanziende met haar groote, wat te ronde oogen, die het echter op het echter op het witte doek zoo mooi deden, op fluisterenden toon:

— Stuur je vriend weg! Blijf bij mij eten!

— Tot mijn leedwezen heb ik daar geen gelegenheid voor, madame! antwoordde Raffles op zijn hoffelijksten toon.

— Heb je geen tijd? Een andere afspraak?

— De voorbereiding voor een groot werk, madame!

— Jammer! Heb je gelegenheid om van avond terug te komen? Zoo laat als je maar wilt! Voor mijn vrienden staat mijn huis altijd open!

Zij keek Raffles daarbij aan op een wijze die maar heel weinig twijfel overliet aangaande de beteekenis van haar woorden.

Raffles glimlachte en zeide:

— Waarschijnlijk zal ik aan die uitnoodiging wel gehoor geven!

— Je bent een snoes! Dan ontsla ik je nu. Maar wacht even — kom eerst nog even mee, want ik moet je iets heel, heel bijzonders laten zien!

Ze had Raffles bij de hand gegrepen, en voor hij nog iets had kunnen zeggen had zij hem de kamer uitgetrokken, liep haastig met hem over de gang, ging een trap van slechts zes treden op, en liet hem toen binnen gaan in een hoekkamer, met slechts een enkel raam.

Zij duwde hem in een leunstoel, opende den kast, met behulp van een zeer klein, eigenaardig gevormd sleuteltje, nam daaruit een doos van pallisanderhout, opende ook die, en zette — de diadeem met de galopperende paarden, en zeven prachtige, gouden boedhabeeldjes triomphantelijk voor Raffles neer.

— Honderd twintig duizend dollar voor betaald! riep ze uit. Het is te geef, niet waar? Weet je wat het is? Neen natuurlijk!

— Dat is een der diadeems van keizerin Tsoe-Shi, en zeven gouden boedhabeeldjes, die met haar werden begraven! Zij zijn heel mooi — werkelijk — en het is alleen maar jammer dat ze valsch zijn!

2112

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

2115

HOOFDSTUK V.

DENZELFDEN AVOND.

Dorothy Fish was niet op haar mooist, toen zij Raffles verstomd aankeek, met haar mond wijd open, het hoofd sterk opgedraaid op den wat te langen hals, en niet de minste uitdrukking in de oogen, die van porcelein leken te zijn.

Toen begon zij zachtjes en tamelijk onnoozel te lachen, en zei :

— Is dat jouw manier van grappen maken ? Niet echt ? Je meent het ?

— Ik meen het in volle ernst ! antwoordde Raffles glimlachend. Die dingen zijn nagemaakt, al is het heel mooi, daarop kunt gij staat maken !

Nu begon het gezicht van de filmatrice toch een andere uitdrukking aan te nemen, heel wat minder dom.

Woedend viel ze uit :

— Houdt je me voor den gek ? Hoe kun jij dat weten of die dingen echt zijn ? Heb je ze soms ooit gezien ?

— Een dag geleden ongeveer — En van morgen nog ! antwoordde Raffles, zonder dat de glimlach van zijn gelaat week. Geloof U mij, ik heb verstand van zulke dingen en bovendien alle redenen om er van overtuigd te zijn, dat deze stukken nagemaakt moeten zijn.

Dorothy Fish kon zich niet meer inhouden, en barstte uit !

— Maar wat je daar zegt is onmogelijk ! Die diadeem en die beeldjes — er had nog meer moeten zijn — — —

— Een zeer kostbare koraaltak vulde Raffles onverstoort den zin aan.

— Maar ben je dan een tovenaars ? riep de vrouw verbleekend uit. Hoe kun je dat weten ?

— Misschien vertel ik U dat later wel eens ! Het is immers zoo ?

— Natuurlijk is het zoo ! Maar de kerel zei me, dat hij dien tak niet in zijn bezit had kunnen krijgen. Waar was ik ook ? Het is me alsof mijn hoofd zal barsten !

— U was aan het verklaren, waarom het

volgens Uw meening onmogelijk is, dat deze stukken onecht zijn ! hielp Raffles haar op weg, met dezelfde bedaarde stem, maar haar goed in het oog houdend, want de trekkingen om haar mond en het licht in haar oogen bevielen hem niet. Daar was nu niets in van het suikerzoete, sentimenteele en liefelijke, waarin de filmdiva in haar rollen placht uit te munten. Zij leek wel wat op een tijgerin, gereed om den sprong te doen.

Zij wreef zich even met de hand over het voorhoofd, en hernam :

— Ja, juist. Dat is waar. Nu dan — het is onmogelijk dat deze dingen in zulk een korten tijd zijn nagemaakt, want ik weet met de meeste beslistheid, dat zij ongeveer een week geleden werden weggenomen uit — kortom, uit het graf van een Chineesche keizerin. Wil je mij wijsmaken, dat zelfs de knapste goudsmid in acht dagen tijds zoo prachtstuk kan nabootsen ?

— Als hij dag en nacht doorwerkte, madame, zou het misschien niet geheel onmogelijk zijn. Het verhaal gaat dat de Hertog van Buckingham zijn lijfjuwelier dwong, binnen twee dagen even zooveel diamanten te slijpen, en van hun vassing te voorzien, omdat die ontbraken aan den prachtigen hanger, dien Koningin Anna, de beklagenswaardige vrouw van Lodewijk XIII hem als een aandenken had geschonken, en dat de jaloersche vorst, haar echtgenoot, plotseling wenschte te zien. Maar laat ik U zeggen, dat deze stukken niet zijn nagebootst na den roof — maar vele jaren geleden ! Het zijn eenvoudig duplicaten, maar ik moet erkennen dat ik niet weet, hoe ze in het bezit zijn geraakt van onzen vriend Flannagan !

En nu brak het onweer in volle kracht uit.

Dorothy Fish sprong op, alsof er een veer in haar los schoot, bij het hooren van dien naam, en krijste :

— Onze vriend Flannagan ? Ik zal hem laten hangen ! Als hij maar niet denkt dat hij

er zoo afkomt! Wacht hier even, ik ga dadelijk telefoneeren! Of neen, ga mee — en help me! Je moet me helpen, ook al geef je geen steek om me. Je bent toch een gentleman! Zal je toestaan dat ik zoo gemeen bedrogen word? Ik stuur de politie op hem af. Hij kan nog niet ver zijn. Een uur geleden was hij nog hier. Daarom die haast om weg te komen. Die schoo'er. Die bandiet!

Ze had alle woorden en zinnen kort afgebeten gezegd, want nu en dan moest ze ophouden om hijgend opnieuw adem te scheppen.

Ze speelde met het diadeem, met vingers die trilden, en ging voort:

— Ik kan me nog niet voorstellen, dat je gelijk hebt! Dat ding ziet er zoo prachtig uit! Je moet je vergissen!

— Madame, ik heb zeer bijzondere redenen om er vast van overtuigd te zijn, dat wat gij daar in de hand hebt inderdaad niets anders is dan een van die prachtig nagemaakte duplikaten die vooral in China dikwijls werden vervaardigd van kostbare kroonjuweelen en andere sieraden.

— Dan zal hij boeten! Ik zal hem de politie achterna sturen!

— En dan madame? Wat vervolgens?

— Wat vervolgens? vraag je dat nog? Dan wordt hij gearresteerd, hij moet mij die honderd twintig duizend pegels teruggeven, en bovendien gaat hij de kast in wegens bedrog en misbruik van vertrouwen!

— En zult U dat alles aan de politie zeggen? vroeg Raffles spottend. Zult gij haar verklaren, dat gij Flannagan opdracht hebt laten geven, U de gestolen juweelen te bezorgen? Weet gij hoe de wet zooiets noemt? Heling — en het is nog erger — het is aansporing tot misdrijf, en dat wordt in zekere gevallen nog zwaarder gestraft dan het misdrijf zelf! En grafschennis behoort onder de zeer ernstige misdrijven!

Dorothy Fish was opnieuw verbleekt, wankelde naar een stoel, viel er op neer, sloeg zich met de gesloten vuisten woedend op de dijen, zonder een woord te zeggen, en Raffles aanstarend met haar groote, zwarte oogen, alsof hij eigenlijk de schuld van alles was.

Zij beheerschte zich met de groote moeite, en bracht er met heesche stem uit:

— Dus — dus ik moet dit alles maar over zijn kant laten gaan? Ik moet alles maar blauw blauw laten? Ik moet dulden, dat die schelm mij een kapitaal afneemt, terwijl ik er niets voor terug ontvang, dan waardelooze rommel?

Zij wees met haar spitse wijsvinger naar de

sieraden, die op de tafel waren blijven liggen, en Raffles zeide schouderophalend:

— Niemand belet U om ze voor de echte uit te geven, als gij er dan zoo trotsch op zijt, eigenares te zijn van die keizerlijke sieraden. In ieder geval zijn ze toch wel vierduizend dollar samen waard.

De filmkoningin liet een schel lachje hooren, en barstte uit:

— Vierduizend dollar! Het is de moeite nogal waard! Ik heb de lust om de voden uit het raam te gooien. En jij staat daar maar, schoonheid! Jij blijft maar zoo doodkalm. Kun je me dan geen raad geven? Het is toch onduidbaar, dat ik mij honderdtwintig duizend dollar laat ontstelen door dien schurk?

Raffles keek haar koeltjes aan, van waar hij stond, en zei:

— Madame, wanneer men eenmaal een opdracht geeft tot lijkenplundering, dan moet men ook bereid zijn, zekere risico's te dragen.

— Houdt je zedenpreken maar voor je, en geef me liever een raad waaraan ik wat heb! riep de vrouw op woesten toon. Ik wilde dat ik je de dingen nooit had laten zien — dan zou ik tenminste de illusie gehad hebben, de echte in mijn bezit te hebben. Maar neen, ik praat wartaal — want Flannagan zal natuurlijk later ook nog de echte juweelen gaan verkoopen.

— Wat dat betreft kan ik U gerust stellen, madame — dat zal Flannagan zeker niet doen, om de even eenvoudige als afdoende reden, dat hij ze niet meer in zijn bezit heeft!

Dorothy sprong opnieuw op, kwam langzaam haar kleine witte handen tot vuisten gebald in de zijde gesteund op hem toe, bleef voor hem stilstaan, en vroeg met een diepe, vlakke stem:

— Zou je me nu niet eens eindelijk willen zeggen, wie jij eigenlijk bent, mijnheer de Hertog? Of ben je een koningszoon? of een helderziende? Mag ik het niet weten?

— Later misschien! antwoordde Raffles, op haar neerziende.

— Vindt U het goed, dat die Flannagan in het bezit blijft van dat gestolen geld?

— Dat vind ik volstrekt niet goed, en hij zal het weer moeten afgeven!

De vrouw klapte zenuwachtig in de handen, en riep:

— Dat is tenminste het woord van een man! Nu ben je weer in de gratie.

Raffles keerde zich even van haar af, om de asch van zijn sigaret te tikken, in een fraai

bewerkte aschbak van zilver, en zij zag het zonderlinge glimlachje niet, dat even zijn lippen deed krullen.

Zijn gelaat stond strak, toen hij haar weer aankeek. En zij vroeg, de kleine handen op zijn schouders leggend:

— Kom je vanavond terug? Beloof het mij. Ik vind je werkelijk een heel bijzondere man. Ik heb er niet veel zoo ontmoet.

— Terwijl U er toch zeker heel wat gekend heeft!

— Ja, dozijnen en dozijnen! bekende Dorothy met naieven trots. Maar die konden niet halen bij jou. Ik zou het heerlijk vinden als je mijn vriend wilde worden.

Raffles bekeek zijn nagels eens, vestigde toen den blik van zijn staalgrijze oogen vast op haar gelaat, dat naar hem was opgeheven, en zeide toen:

— Daarop bestaat weinig kans, madame. Ik zal hier nog hoogstens vier dagen blijven, misschien een week, en dan vertrek ik.

— Dus je blijft hier niet? riep zij verschrikt uit. Wil je het dan niet aan de film probeeren?

— Daar heb ik niet de minste lust in, madame! Maar vanavond kom ik terug, dat beloof ik U. Want er is iets dat mij zegt, dat gij misschien de hulp van een paar stevige handen — en misschien ook van een goed schietende browning wel zult kunnen gebruiken.

— Nog meer raadselen! riep Dorothy met een opgewonden lachje. Ik heb nog maar zelden zooveel vreemds beleefd in zulk een korten tijd! Ik reken vast op je komst. Ik zal de achterdeur voor je open laten staan.

— Doe dat vooral niet, als ik U een raad mag geven! In tegendeel, sluit alles stevig af! Waar ik binnen wil komen, daar kom ik ook wel binnen!

Voor het eerst was er vrees in haar oogen, toen ze hem aankeek.

Op zachten toon vroeg zij:

— Wat verwacht je eigenlijk?

— Dat kan ik U nog niet met zekerheid zeggen — maar ik geloof zeker dat er iets staat te gebeuren, van nacht.

— Blijf je erbij, mij maar altijd met dat deftige „U” aan te spreken?

— Als je er op staat zal ik je tutoyeeren, Dorothy! Tenminste — tot nader order!

— Ik ben je volkomen onverschillig?

— Volkomen — eveneens tot nader order! Zie je, ik behoor tot de mannen, die zelf plegen uit te kiezen, en die niet uit gekozen willen worden! Tot van avond. Berg die dingen weer

goed weg. Maar niet al te goed! Wij kunnen er nog grappen mee beleven!

— Maar — wil je tenminste niet een sleutel meenemen? Er is een heel stevige zijdeur, voor de dienstvertrekken!

— Dat idee is niet slecht! zeide Raffles, en reeds werd hem een stevige, nogal ingewikkelde sleutel in de hand gedrukt. Hij keek er aar met een vaag lachje, dat zijn tanden even ontbloomde, en liet den sleutel in zijn zak glijden.

Hij stond al bij de deur toen hij zich nog eens omkeerde en vroeg:

— Heb je veel contant geld in huis, Dorothy?

— Wat noem je veel? Stellig geen tachtig duizend dollar!

— Een peulschilletje! Juweelen?

— O ja, die bij hoopen. Maar waarom vraag je dat zoo?

— Uit belangstelling! Sluit ze stevig weg. Je hebt immers een waakhond?

— Die heb ik — een bouvier. Maar mijn hemel — wat verwacht je dan toch eindelijk?

— Wel, na dat bezoek van Flannagan en — dat daar is alles te verwachten! antwoordde Raffles wijzend naar het kistje met de nage-maakte keizersieraden, en toen maakte hij zijn fraaiste buiging, en verliet de kamer. Een paar minuten daarna stond hij met Brand weer op straat en volgde den prachtigen boulevard zeewaarts, in de richting van hun hotel.

Raffles was tamelijk stilzwijgend, en zij hadden zeker al twintig minuten geloopt, zonder dat er nog een woord gewisseld was, toen hij zeide, alsof het hem nu eerst inviel:

— Dat is waar, dat vertelde ik je nog niet — Dorothy nam me immers de kamer mee uit, om me iets moois te laten zien?

— Dat meende ik me te herinneren! antwoordde Brand droogjes, en hij keek van terzijde eens naar het ernstige gelaat van Raffles.

— Kun je je voorstellen wat het was?

— Als ik het niet begreep, zou ik te kort doen aan de aantrekkingskracht die je op zooveel vrouwen schijnt uit te oefenen! antwoordde Brand.

Raffles wendde met een ruk zijn gelaat naar hem toe, en zei half lachend, half boos:

— Wat is dat voor een zonderling, ingewikkeld compliment. Wat heb je dan eigenlijk gedacht?

— Wel — je bent bijna een half uur weg geweest — — — verdedigde Brand zich. Zij kon toch wel indruk op je gemaakt hebben.

— Brand, wat ik je verzoeken mag — houdt

toch op met die dwaasheid zei Raffles ongeduldig. Zij is een vrouw zonder hart en nog altijd eisch ik juist als grootste aantrekkelijkheid een gevoelige ziel in een vrouw. Ik weet wel dat dat tegenwoordig een heel moeilijk te vervullen eisch is, in dezen cynischen tijd, maar niettemin blijf ik er bij. En dan is ze dom, een tweede fout, bijna onvergeeflijk. Ik geloof dat het mooi is als ze haar naam kan schrijven. Dan is ze genotziek, volkomen ontbloot van alles wat naar schaamte zweemt, gierig — en ten slotte te dik beschilderd. Ik ben onhoffelijk, ik weet het. Maar het is zoo. Ons samenzijn had dus heel iets anders tot onderwerp dan het gevaarlijke hoofdstuk van de liefde — of wat er dan voor doorgaat. Om kort te gaan, Brand, zij liet mij het paardendiadeem en de zeven boeddhabbeeldjes zien.

Brand maakte bijna een luchtsprong van verbazing, en bracht er toen hijgend uit:

— Wat is dat? En dat vertel je me nu pas? Maar loop dan toch wat harder? Of liever — wat hebben we nu nog in het hotel te maken? Het zal geen mooi gezicht zijn, die geplunderde kast, je opengebroken valies —

— Kom tot kalmte, Brand! Er is niets ons ontstolen, daarvan ben ik zeker. Flannagan bracht haar een nagemaakt duplicaat — en de koraaltak, die nu eenmaal niet nagemaakt kan worden, was er niet bij. Zij had er juist honderd twintig duizend dollar voor betaald!

Brand nam zijn pasgekochte panama af, wuifde er zich koelte mee toe, en stotterde:

— Daar krijg ik het benauwd van. Daar staat mijn verstand bij stil. Daarom dus die opgeruimdheid van haar, en die blijdschap, terwijl wij verwachtten, dat zij in zak en asch zou zitten na het bezoek van Flannagan! Maar dan is die man een groter schelm dan ik vermoedde.

— Dat schijnt zoo! hernam Raffles droogjes.

— Maar je hebt haar toch hoop ik niet gezegd dat de boel was nagemaakt!

— Dat heb ik in tegendeel wel! Ik had er mijn redenen voor.

— Maar ze zal heel Hollywood tegen den bedrieger ophitsen!

— Dat was ze inderdaad aanvankelijk van plan, maar toen ik haar onder het oog bracht dat ze dan zelf zeer waarschijnlijk als medeplichtige of zelfs aanstichtster voor de hooge heeren zou moeten verschijnen — toen haalde zij bakzijl, en koos eieren voor haar geld.

— Bedorven eieren! hernam Brand grimmig. En wat nu verder?

— Van avond — van nacht wellicht, breng ik haar opnieuw een bezoek!

— Aha! riep Brand uit.

— Die uitroep is volkomen misplaatst, mijn waarde. Tenminste als zij moet beduiden. Je ziet wel dat ik het zooeven bij het rechte eind had! Ik heb als het ware mij zelf uitgenoodigd, omdat ik een oogje in het zeil wil houden!

— In welk zeil? vroeg Brand onnoozel.

— Wel, laat ons zeggen: In het zeil, dat het echtpaar Treslong geheschen heeft! Brand, nog zelden heb ik mij zoo vermaakt met een comédie! Bedenk eens, dat wij er alle rollen van kennen, dat wij weten wat er komt, dat wij het stuk van a tot z zouden kunnen opzeggen, terwijl de spelers zelve nog volstrekt niet weten wat zij aan elkander hebben zullen! Madame Treslong, zooals we haar voorloopig maar zullen noemen, is op dit oogenblik ten volle van overtuigd dat Dorothy het paardendiadeem in bezit heeft.

— Maar hoe kan ze daarvan overtuigd zijn?

— Mij dunkt dat dit nogal duidelijk is. Te Honolulu had zij het willen ontnemen aan een man, dien zij voor Flannagan aanzag. Dat mislukte haar, en zij moet toch wel beseffen, dat die man het kostbare stuk niet voor zich zelf stal, maar het dadelijk daarheen is gaan brengen, waar hij wist, er goed voor te zullen worden betaald, dat wil zeggen, naar de vrouw, die opdracht had gegeven tot den diefstal!

— Maar hoe kan zij meenen dat die het al heeft?

— Wel, door het tijdsverloop, dat er verstreken is tusschen de beide gebeurtenissen — het kapen van het stuk, en hun bezoek in dit huis, vanmiddag!

— Maar zij hebben in het huis van Dorothy den echten Flannagan gezien! hield Brand aan. Wat moeten zij daar van denken?

— Stel je zelf eens in hun plaats. Wat zou jij gedacht hebben? Natuurlijk dat de man alleen kwam, om zijn verontschuldigen aan te bieden. En in ieder geval moesten zij toch begrijpen, dat alles na dat bezoek van Flannagan in orde moest zijn. Of wel hij had het gestolen juweel zelf gebracht, of de man met den zwarten lap voor het gelaat was hem voor geweest, en had haar het kostbare stuk weten te verkoopen! Dorothy zelf was het uiteraard volkomen onverschillig, van wien zij het paardendiadeem kocht, mits zij het maar in haar bezit kreeg. Uit een en ander geloof ik te mogen

afleiden, dat de Treslongs alles op één kaart zullen zetten, en zullen probeeren, het juweel weer in handen te krijgen. Er zit bepaald een opdrachtgever achter, deze of gene petroleum- of staalkoning, die wellicht een half millioen wil betalen voor de stukken. Hun bezoek van vanmiddag beteekende slechts, eens wat polshoogte te nemen! Maar daar komt Henderson ons tegemoet loopen! Alles is toch in orde James?

Het gelaat van den reus stond een weinig bedrukt, naar het scheen. Hij gaf ten antwoord:

— Wat de auto betreft — dat is uitstekend

in orde mylord. Ik heb een heel snellen wagen weten te krijgen, en die staat op het oogenblik in een kleine garage hier dicht bij.

— Waarom niet in de garage van het hotel James? vroeg Raffles verwonderd.

— Dat vond ik een beetje gevaarlijk, mylord, antwoordde de reus aarzelend. De zaak is dat het heele hotel krioelt van de agenten. En twee zitten er op Uw logeerkamer, met Uw valies met de juweelen tusschen zich in, en wachten tot U zult zijn terug gekomen, om het open te maken!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

---

HOOFDSTUK VI.

LIST TEGEN LIST.

Er kon omstreeks een uur verlopen zijn na deze opzienbarende en voor Raffles weinig opwekkende mededeeling.

De schemering begon juist te vallen. In de fraai gemeubelde logeerkamer, van den heer die zich als David Exterton had laten inschrijven zaten twee geuniformde politieagenten, ieder aan een kant van de gepolitoerde, mahonihouten tafel in het midden van het vertrek ongeveer tusschen de beide ramen, en keken naar een vrij groot reisvalies van fraai rundleder, dat tusschen hen in stond. Zij hadden al geroookt; gepraat, wijsjes gefloten, nu en dan naar den klok gekeken, en begonnen zich nu langzamerhand te vervelen.

Het was precies acht uur op de pendule, die op den marmeren schoorsteenmantel stond, toen er op de gang schreden naderden, en de deur geopend werd.

De beide agenten grepen met een onwillekeurig gebaar naar hunne revolvers, maar stonden eerbiedig op, toen een inspecteur van politie binnen trad, een man van een jaar of vijftig met een barsch gelaat, die op den voet gevolgd werd door een agent.

Inspecteur Bliss uit Frisco, zoo diende hij zich zelf op korten toon aan. Dat is hier een mooie geschiedenis. De ezel die mij heeft opgebeld, had wel wat uitvoeriger kunnen zijn. Is de kerel er nog steeds niet?

— Wij wachten hier al meer dan anderhalf uur, mijnheer! antwoordde een der agenten.

Inspecteur Bliss stampte ongeduldig met den voet op het dikke tapijt, wierp een blik op zijn horloge, daarna op het valies, en zei:

— Laat een van jullie mij dan maar eens uitvoeriger vertellen, wat er nu eigenlijk gebeurd is. Wat is dat voor een zotte praat over een begraven diadeem?

— Het moet hier in zitten, mijnheer! zei een der agenten. Ik ben brigadier Spylglass, van de derde wijk, zevende sectie. Dit is agent Hook. En het is zeker een gekke geschiedenis. Wij zijn alles te weten gekomen van een snuiter, dien zij van middag in het ziekenhuis eindelijk wakker hebben gekregen. Maar voor

dien tijd had hij gepraat, gepraat — net als iemand in z'n droom — er kwam maar geen einde aan!

— Wat was dat voor een man?

Ze vonden hem aan boord van den schoener Maryland, heelemaal in zijn eentje, en opgesloten in de kapiteinshut, een dag of drie geleden.

— Waar was dat?

— Voor Santa Catalina, mijnheer, in de kleine baai, die men in het Zuidoosten van het eiland vindt. Iemand had het anker neergelaten en het schip lag daar zoo rustig, alsof het daar altijd geweest was. Natuurlijk werd het bij het aanbreeken van den dag onmiddellijk gezien, en een paar inboorlingen gingen er met hun prauw heen. Zij vonden niemand, werden bang, keerden terug, en toen was het verder een zaak voor de politie. Die opende de hut van den kapitein, en daar vonden zij een man in een keurig wit pak, die vast scheen te slapen. Ze probeerden hem wakker te maken — maar niets hielp. Toen hebben ze hem van boord gehaald, en eerst naar het eiland, vervolgens naar het gasthuis in Los Angelos over gebracht. En hij bleef maar slapen.

— Merkwaaardig! mompelde inspecteur Bliss. Bewusteloos zeker?

— Bijna dood, mijnheer! Als hij niet had adem gehaald, en niet warm was geweest, zou hij al lang begraven zijn!

— En wat nu verder? vroeg de inspecteur, een weinig ongeduldig.

De dokters probeerden hem wakker te krijgen, maar dat lukte niet, totdat van morgen het iemand in zijn hoofd krijgt, zoo half en half voor de grap, rechtstreeks het woord te richten tot dien raren snuiter, en wat denkt U dat er gebeurt? De man blijft wel slapen, naar het schijnt, maar hij doet zijn mond open, en geeft antwoord! Ze zeggen dat er twee verpleegsters gewoon weg tegen den vloer sloegen van verbazing en schrik!

— Dat is ook heel belangwekkend, maar het doet niets tot de zaak! riep Bliss. Wat liet die man los?

— O, van alles! Wat je maar weten wilde. Ze begonnen natuurlijk te vragen wie hij was, waar hij vandaan kwam, vervolgens wat er met hem gebeurd was, en zoo kwam dat dan bij stukjes en beetjes voor den dag. Een echt zee-rooversverhaal! Het begon met de schatten van een keizerin, en al slaat U me dood, ik kan haar naam niet uitspreken, en het eindigde er mee dat een vrouw de plaats had ingenomen voor een ander, die al dat moois besteld had bij een zekere Flannagan, en naar dien mijnheer zoeken we nu.

— Waarom niet liever naar de opdracht-geefster gezocht?

— Ja, dat is een rare geschiedenis! Juist toen ze die te hooren zouden krijgen, wordt me waarachtig de kerel wakker, begrijpt wat er gebeurd moet zijn, en vertikt het verder een woord los te laten. Hij zegt dat hij geïjld heeft, en als ze hem vertellen wat hij zooals heeft los gelaten, dan heet hij het alles te liegen.

Spyglass klopte eens op het vallies en vervolgde zegepralend:

— Maar U ziet wel, dat het geen fantasie was! Hij had al te veel verklapt. Er was sprake van twee mannen met zwarte lappen voor hun gezicht, die hem hadden opgesloten, in de kajuit van zijn eigen schip, en hij kon ook het vallies nauwkeurig beschrijven. Een van die kerels had gezegd waar zij heengingen, en toen was de rest zoo moeilijk niet meer. Van van morgen af zijn wij alle hotels gaan onderzoeken, totdat we van avond hier te recht kwamen, en toen voelden we, dat we beet hadden. Hier woonde sinds drie dagen een zekere Exterton met zijn secretaris of vriend, terwijl we vermoeden dat er nog een derde ookbij was, maar dat is niet zeker. De beschrijving van het vallies klopte precies, en nu zitten we hier maar rustig te wachten, tot mijnheer terug belijft te komen, en dan pikken we hem keurig in.

— Jullie tweeën? vroeg de inspecteur schouderophalend.

— Er zijn meer mannetjes in het hotel, mijnheer! zeide Spyglass verontwaardigd, in de vestibule, bij de lift, maar die zijn in burger, om geen achterdocht te wekken.

Bliss gaf geen antwoord. Hij keek naar het splinternieuwe vallies, en zei pas na eenige oogenblikken:

— Ik kan mij niet begrijpen, waarom jullie het niet open maken!

— Dat heeft de politiekapitein streng verboden! Voorloopig tenminste. Pas als de be-

zitter niet terug komt, door dat hij bij voorbeeld lont heeft geroken, dan pas zullen we daartoe overgaan. Maar het zit er in, of mijn naam is geen Spyglass!

En hij tilde het zware vallies van de tafel en deed het even rammelen.

— Ja, het geeft een veelbelovend geluid! zeide Bliss brommend. Het is een heel merkwaardige geschiedenis. Dus hier is een deel van de schat terecht gekomen. Is er een spoor van dien Flannagan?

— Zoo goed als zeker zullen we hem nog van avond bij de kladden hebben, mijnheer. Hij is maar niet de eerste de beste. Al lang wordt hij verdacht van smokkelarij op allerlei gebied, vooral van juweelen. Maar hij was drommels slim, en we hebben hem nooit te pakken kunnen krijgen. Hij gaf zich uit voor makelaar — en wij weten nu wat dat beteekent.

— Maar jullie weten nog niet, wie hem de opdracht gaf?

— Neen — maar als we hem hebben, zal hij dat gauw genoeg vertellen.

Bliss was op de tafel toegetreden, en woog het vallies in de hand. Hij zag dat het met den sleutel gesloten was, en alleen maar door braak zou zijn te openen. Plotseling nam hij een besluit, en zei:

— Het is zeker een van de merkwaardigste zaken, die ik nog onder de oogen heb gehad. Ik kan mij nog altijd niet voorstellen dat deze tasch werkelijk een deel zou bevatten van de schatten, waarmede Keizerin Tsoe-Shi begraven werd. Waar bevindt zich de kapitein?

— Hij is op het oogenblik in de conversatiezaal, met een paar mannen, klaar om toe te springen, zoodra mijnheer Exterton binnen komt.

— Prachtig! Dan zal ik hem verlof gaan vragen, dit vallies onmiddellijk te openen. Ik kan mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Bovendien heeft er de kapitein het volste recht toe, van het oogenblik af, dat hij dien Exterton verdenkt.

Hij had het vallies opgenomen, maar toen Spyglass een leelijk gezicht trok, zei hij ongeduldig:

— Brigadier, als je denkt dat je niet voldoende gedekt bent, laat de agent Hook dan meegaan.

— De zaak is, mijnheer — het vallies is ons toevertrouwd, en als U het niet kwalijk neemt — — — begon Spyglass te hakkelen.

— Het is goed! viel Bliss hem kortaf in de rede. Ga mede, agent, dan gaan wij den kapitein opzoeken. Ik maak mij sterk dat ik het

valies makkelijk kan openen, zonder het slot te vernielen.

— Dan moet U die kunsten maar eens aan den kapitein toonen, inspecteur, want niemand van ons zag daar kans toe, anders was het misschien al gebeurd!

Inspecteur Bliss nam het valies opnieuw ter hand, wenkte den man die nog altijd in de gang stond te wachten, en toen verwijderde zich de stappen van het drietal.

Er waren nog geen tien minuten verlopen, of Bliss keerde weer terug, nu alleen vergezeld door zijn eigen agent, en zette met een nijdig gezicht het valies weer op tafel.

— De kapitein verbiedt het! bromde hij. Hij staat erop dat de eigenaar zelf het met zijn sleutel opent. Nu, hij zal zijn zin hebben. Hook heeft hij bij zich gehouden. Gij zij daar zitten, Drummer!

De agent die hem vergezeld had nam zijgend tegenover Spyglass plaats, en beiden begonnen weer met hun duimen te draaien.

Bliss was in een hoek gaan zitten, en sloeg de armen over elkaar. Nu en dan wierp hij een blik op zijn horloge.

Er was echter nog geen kwartier verlopen, of hij sprong ongeduldig weer uit:

— Dat is eenvoudig niet om uit te houden! Als ik die zaak te behandelen had gekregen, dan zou ik anders zijn opgetreden! Waarom wacht men eenvoudig op de terugkomst van dien Exterton. Wordt er tenminste jacht op hem gemaakt?

— Dat kunt u gerust aan onzen kapitein overlaten inspecteur! antwoordde Spyglass, een weinig in zijn wiek geschoten. Alle maatregelen zijn genomen. Aan de stations wordt goed opgelet, en over de groote wegen wordt gepatrouilleerd.

— Als dat maar wat helpt! gromde Bliss. De kerel kan zich wel hebben vermoemd!

— Maar hij kan niets vermoeden, mijnheer! riep Spyglass uit, ongerust geworden, en aangestoken door dat pessimisme. Hij moet in den val loopen, want voor zoover ik weet, is het strikt geheim gehouden, wat er in den loop van den dag gebeurd is.

— Jawel, de geheimhouding van de politie hier! zeide Bliss minachtend. De man werd verwacht bij het diner, het is nu bij half tien, en hij is er nog altijd niet. Het is duidelijk dat hij iets in den neus heeft gekregen. Ik geef er den brui van. Vooruit Drummer, wij zullen eens zien, of wij op eigen houtje niets kunnen ontdekken! Maar nog een oogenblik — — —

Hij trad op de kamer telefoon toe, liet zich door de hotelcentrale verbinden met den kapitein in de conversatiezaal, en toen begon hij te spreken!

— Halloh, kapitein! Al iets bekend van Flannagan? Wat zegt U? Zooeven gegrepen, toen hij op het punt stond, aan boord van een gehuurde motorboot te stappen? Maar dat is prachtig! Mijn hartelijke gelukwensen! Mij dunkt dat de zaak nu wel spoedig volkomen zal zijn opgehelderd. Had hij geld bij zich? Meer dan honderd twintig duizend dollar? Nu, dat is een prachtige vangst geweest! En moogt U verklappen, of hij al namen genoemd heeft? Geen enkele? Het is vreemd, maar dat had ik bijna verwacht! Ja natuurlijk — hij zegt dat hij zoo onschuldig is als een pas geboren kind — niets te maken met den grafroof — geen mensch zal hem iets kunnen aanwrijven alleen op het geraaskal van iemand die in koorts ijlt! Als hij daar nu maar bij blijft, dan glipt hij er nog wel doorheen! Een oogenblikje — ik kom bij U — ik moet die zaak eens met U bepraten!

Hij knikte Spyglass toe, gaf zijn agent een wenk, beiden verdwenen haastig, en de brigadier bleef met zijn kostbaar valies alleen.

Traag verliepen de minuten, en hij begon zich geducht te vervelen.

Eindelijk stapte hij, na verloop van ruim een uur, op de telefoon, liet zich met den kapitein verbinden, en begon:

— Neem mij niet kwalijk, chef — maar ik voel me hier erg eenzaam! Zouden we maar niet inrukken — natuurlijk met Uw goedvinden? Wilt U dan tenminste Hook niet weer bij me sturen? — ik versta U niet goed — is die niet bij U? Maar inspecteur Bliss heeft hem toch bij U achtergelaten! Heelemaal niet bij U geweest? Maar hij is toch met het valies bij U gekomen, om U te vragen, het te openen? Of ik gek ben? Neem me niet kwalijk chef, maar ik zou veel eerder denken, dat — — —

De agent luisterde nog even, met een bleek en strak gezicht, en met het hoofd knikkend alsof hij den man aan het andere einde van de lijn kon zien, greep toen eensklaps het valies, en stormde er mee de kamer uit, de trap af, tot naar de conversatiezaal, waar een politiekapitein, een luitenant, twee agenten en voorts de doodsbleeke gerant van het hotel en een ober als getuigen bijeen waren.

De kapitein had blijkbaar zooeven getelefonneerd, en steunde nu:

— San Francisco heeft heelemaal geen in-

specteur, die Bliss heette ! Hook geeft geen voet hier in de zaal gezet ! Geef hier dat valies !

Hij rukte het voorwerp uit de hand van den van opwinding bevenden brigadier, en na ongeveer tien minuten had hij met behulp van nijptang en steekbeitel de afsluiting vernield.

Het valies bevatte een paar ijzeren deurenknoppen, een roestige hondenketting, een paar handen vol tuinaarde — en een kort briefje, met de woorden :

„Met de hartelijke groeten van inspecteur Bliss.”

HOOFDSTUK VII.

BESLUIT.

Het liep naar half twaalf in denzelfden avond, toen Raffles gebruik makend, van den sleutel dien hij in zijn bezit had, het prachtige huis van Dorothy Fish ongezien door de zijdeur binnen ging. Die was daar uitstekend voor geschikt, want zij was aan ieders oog onttrokken door hoog en dicht struikgewas, ter weerszijden geplant.

Hij vond het huis in een volkomen duisternis gedompeld, en naar het scheen geheel verlaten. Verwonderd ontstak hij zijn zaklantaarn, en bij het licht daarvan vond hij den weg naar een schakelaar, en vervolgens naar den grooten salon. Zijn verbazing nam toe, toen hij ook daar iemand vond.

Maar op het gepolitoerde hout van de middentafel lag iets vierkants, iets wits. Het was een brief aan het adres van mijnheer Exterton

Raffles maakte het haastig open en las :
„Mijn waarde vriend !

Daareven hoorde ik de jongens met extra editeis van de „Los Angeles Times” schreeuwen. Ik liet er een koopen, omdat een naam mij trof, en daarin las ik, dat die schurk van een Flannagan in den loop van den avond gearresteerd is. juist toen hij met een motorboot wilde vluchten.

Ik behoef je niet te zeggen dat ik onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie ben gevlogen, om voor mijn rechten op te komen. Ik moet mijn geld terug hebben. Hij zal er van lusten, die bandiet ! Loop vooral niet weg, als je mij niet thuis vindt, maar wacht op mij, ik zal je dan alles vertellen. Je zeer toegenegen Dorothy.”

Raffles liet het briefje langzaam uit zijn vingers glijden, en zeide voor zich heen :

— Nu, dat kan haar leelijk opbreken ! Die vrouwen toch ! Natuurlijk wordt ze daar meteen vastgehouden, op beschuldiging van heling, of aansprong tot misdrijf. Dat kan haar een paar jaar kosten, en ik had haar toch zoo gewaarschuwd.

Hij ging met het briefje en de enveloppe

naar den haard, en verbrandde beiden met behulp van zijn sigarenaansteker, tot er niets dan asch van over was.

Daarop zette hij zijn alleenspraak voort :

— Die vrouw is bijzonder goed van vertrouwen ! Het maakt mij beschaamd ! Zij laat mij hier rustig alleen in haar woning achter, waar de prachtige dingen maar voor het meenemen zijn. Maar laat ik tevreden zijn met de buit van van avond. En wat er nog bijkomt — dat moeten anderen maar opleveren ! Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen, een weerlooze te bestellen, die zeer waarschijnlijk den nacht in de gevangenis zal doorbrengen !

Op dat oogenblik rinkelde met schel geluid de telefoon.

Met een paar stappen was hij bij het toestel, nam het ter hand en luisterde :

— Ja, ik ben al hier, madame, een minuut of vijf. Weet U dat het heel onvoorzichtig is, Uw huis onbewaakt achter te laten ? De butler ? Maar die oude sukkel slaapt waarschijnlijk al lang ! Wat U daar zegt verwondert me ten hoogste. Ze laten U dus kalmpjes weer los ? Goed, goed — ze laten je weer los, Dorothy. Mijn hulde ! Naar het schijnt oefen je grooten invloed uit op zekere machthebbenden ! Mijn felicitaties ! Ja, ik zal hier wachten ! Maar nog één ding — je mag bij de voorstelling vooral mijn naam Exterton niet noemen — beloof me dat — later zal ik je de reden verklaren ! afgesproken !

Raffles hing het toestel op, strekte zich in een gemakkelijke stoel uit, stak een sigaret op, en wachtte met het geduld dat hem nooit verliet, en dathem juist tot zulk een geduchten vijand kon maken.

Er was ongeveer een kwartier verlopen, toen hij het geluid van een snelrijdende auto hoorde, en daarop een sleutel in het Yaleslot van de buitendeur. Dadelijk daarop klonk de schelle stem van Dorothy, begeleid door een zwaren bas, en toen trad ze binnen, opgewonden

maar heel vroolijk, naar het scheen, en volstrekt niet gelijkend op een vrouw, die moet vreezen, voor een paar jaren de gevangenis in te gaan. Ze liep onmiddellijk op Raffles toe en begon druk te praten.

— Welkom hier! David, dit is kapitein Drexler. Hij heeft nog een paar mannetjes bij zich, hij komt den valschen rommel inspecteeren — je weet wel! Drexler, lieveling, dit is mijn nieuwe vriend David — eh — Fizzlebuck! Hij is die knappe bol, van wien ik jullie sprak, en die dadelijk zei dat het zoodje valsch was. Ik ga het dadelijk halen. David, heb je al gehoord van dien verrukkelijken truc in het hotel Beau Rivage? Ik dacht dat ik mij zou doodlachen — en toch heeft die handige schelm die het hem leverde, mij van mijn echte sieraden beroofd! Hij speelde voor inspecteur Bliss, en hij liet in handen van dien armen Drexler een valies met oud roest achter! Schat, je moet er niet boos om zijn, maar ik heb toch zoo vreeselijk moeten lachen, als ik me je gezicht voorstelde!

— Wat is dat voor een wonderlijke geschiedenis? vroeg Raffles afgemeten.

— Ik zal het je straks wel vertellen, Drexler, snoetekind, ga mee, dan zal ik het namaakgoed voor je inpakken! En als een wervelwind stormde ze weg, Drexler met zich meetrekkend. En Raffles keek glimlachend naar de dichte deur. Die vrouw zou niet in de gevangenis behoeven te zitten. Die had teveel en te machtige vrienden bij de politie. Het zou Flannagan niets helpen, wat hij ook zeide. De nagemaakte rommel zou natuurlijk tegen hem pleiten, en hij zou het geld weer moeten teruggeven. En zulk een bedrieger behoefde men niet te gelooven.

Vijf minuten later kwam het tweetal weer terug, en nu had Drexler een klein pakje in de hand, en maakte zich gereed om heen te gaan. Hij wierp een schuin oogje op dien zeer laten bezoeker, salueerde nogal kortaf, en verdween met zijn mannen.

— Zoo, die hebben wij er allemaal uitgegoid! riep Dorothy opgewonden terwijl zij in een gemakkelijken stoel neerplofte, en naar haar sigarettendoos greep, goud, met emaille versierd. Hij was een beetje boos dat jij hier zat, die beste Drexler. Wat een avond is dat voor hem geweest! En alles kwam toen natuurlijk op dien Flannagan neer. Zoiets geks heb ik nog nooit beleefd. Door de praatjes van een bewusteloozen man! Begrijp je er ook maar een sikkepitje van, schoonheid?

— O ja, ik begrijp alles zeer goed! antwoord-

de Raffles bedaard. Ik was de man die hem bewusteloos maakte, en ik had er, dom genoeg, niet aan gedacht, dat mijn middel het slachtoffer niet geheel schijndood maakt, maar hem in staat laat, antwoord te geven op vragen — als er maar iemand zoo snugger is om hem die te stellen.

Dorothy keek Raffles met open mond aan, zooals ze al eerder gedaan had, en met een gezicht zoo strak als marmer.

— Houdt je me nu al weer voor den gek? Heb ik je goed verstaan?

— Ik denk er niet aan! Ik spreek in volle ernst. Ik heb dien man verdoofd, omdat ik geen ander middel wist, mij van hem te ontdoen, en hem het schreeuwen te beletten — zonder hem te doden. En daaraan dacht ik natuurlijk geen seconde.

— Maar dan — maar dan ben jij, David — de man die inplaats van Flannagan het paarden-diadeem en de rest kwam aanbieden aan dat schepsel in Honolulu?

— Ja, die ben ik!

Dorothy hakkelde iets onverstaanbaars, niet in staat om haar rond ijlende gedachten bij te houden, en bracht er toen met moeite uit:

— Dus je hebt alles in je hotel gehad, in dat valies — en je zit hier maar zoo rustig, terwijl een ander van alles afwist, en als inspecteur al het moois voor je neus heeft weggekaapt?

— Inspecteur Bliss was ik! hernam Raffles kalm een rookwolk uitpuffend. En ik dank U nog wel voor Uw goede critiek! De truc was overigens niet zoo heel moeilijk. Ik was gelukkig van te voren gewaarschuwd, en omdat ik op alles moet zijn voorbereid in mijn positie, zoo had ik ook een uniform en andere dingen noodig voor de kleine comédie.

— Dus — dus dan heb jij — eigenhandig aan Drexler — — —

Zij kon niet verder gaan, maar barstte in een schellen, zenuwachtigen lach uit, die haar geheele lichaam deed schokken.

Maar eensklaps hield dat lachen op, ze kwam vlak voor Raffles staan, onbevreesd, en zeide:

— Dus dan ben jij een dief. Dat had ik nooit kunnen denken.

— Ik ben John Raffles, zeide Raffles eenvoudig, en een dief in de gebruikelijke beteekenis ben ik werkelijk niet.

Op het hooren van den naam was de vrouw weer op een stoel neergevallen en staarde hem lang aan, zonder een enkel woord te spreken. Haar gelaat was bleek en haar oogen schitterden. Eindelijk zei ze met een glimlach:

— Heeft het moeite gekost omdat alles in je bezit te krijgen, John Raffles?

— Zeer veel moeite!

— Je denkt er zeker niet aan, die juweelen aan mij terug te geven, die ze toch had willen bezitten?

— Geen seconde! Je hebt er niets aan, Dorothy — want je hebt niet het flauwste begrip van oude kunst, of van wat dan ook, behalve je lippenrood en je nagelpomade. Je hebt overigens geld genoeg, en eigenlijk meer dan genoeg.

— Je durft heel wat zeggen, John Raffles! Ben je dan heelemaal niet bang, dat ik je zal verraden?

— Volstrekt niet, Dorothy. Neen, op mijn woord niet. Want je hebt een goede eigenschap, die ik heb ontdekt, en dat is een sterk ontwikkeld gevoel voor billijkheid! Je weet dat ik je heb gewaarschuwd, dat ik de valsheid van dien rommel heb aangetoond, en ook dat ik hier gemakkelijk je heele huis had kunnen leeg halen. En dat belet je, mij te verraden.

— Ja, je hebt gelijk! zeide Dorothy op zachten toon. Maar — er is ook nog iets anders. Het doet er niet toe. Dat is nu natuurlijk voorbij. Ik heb veel van je gehoord. Ze zeggen dat je een edelman bent. Maar een echte, weet je. Wil je een glas whiskey?

Raffles lachte even en antwoordde:

— Liever niet. Ik moet mijn hersens bij elkander houden. Ik verwacht namelijk bezoek van onze vrienden, de Treslongs.

Dorothy maakte een gebaar van schrik en riep uit:

— Je gelooft toch niet in ernst dat die hier zullen komen, om die prullen weg te halen?

— Zij kunnen nog volstrekt niet weten dat het prullen zijn, want ik kan je verzekeren, dat de politie niet zoo dom zal zijn, iets openbaar te maken van de poets die ik ze daareven heb gespeeld. Het verwondert me genoeg dat jij

er van op de hoogte bent!

— O, Drexler kan voor mij geen geheimen hebben! zeide de filmkoningin schouderophalend. Ik vind hem om mijn vinger.

— Dat meen ik te hebben bemerkt! zeide Raffles sarcastisch. Willen we het licht uit doen?

— Meen je het? riep de filmdiva uit, haastig op hem toetredend.

— Het zal wel moeten, als ik het tweetal tenminste wil knippen! antwoordde Raffles nuchter.

En zoo werd het dan stikdonker in het groote huis, en in den grooten salon zaten Raffles en Dorothy, maar alles behalve als verliefden, want de eerste had zijn revolver ter hand genomen, en luisterde scherp naar ieder geluid, en de vrouw zat als een standbeeld terneer, en dacht maar, en dacht — zooals ze haar geheele wuffte leventje nog niet had gedacht.

Het was precies half twee in den nacht, toen het Echtbaar Howard Treslong regelrecht in den val liep, en opgevangen werd door Raffles, bijgestaan door Brand en Henderson, die zich verdekt hadden opgesteld.

Een kwartier later reeds werden zij geconfronteerd met den man van den schoener, en ontkennen baatte nu niet meer. Den volgenden dag was alles haarfijn uitgeplozen — op een enkele kleinigheid na: niemand kon zeggen waar de geheimzinnige David Exterton was heengestoven.

Mogelijk had Dorothy Fish er een flauw vermoeden van, maar die zweeg.

Wekenlang toonde zij een onuitstaanbaar humeur aan al haar medespelenden, en bracht zij de regisseurs tot wanhoop en tot razernij, en dat was hoofdzakelijk, zoo zeide men, om die zaak van de schatten van keizerin Tsoe-Shi.

Maar men vergiste zich, in hoofdzaak ging het om heel, heel iets anders!

De volgende aflevering bevat:

Een bloedig Treinavontuur.

VERSCHEENEN!

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885